

Arrest

nr. 250 273 van 2 maart 2021
in de zaak RvV X en RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 1 en 2 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 oktober 2020 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 10 februari 2020 een visumaanvraag gezinshereniging in om haar vermeende echtgenote, mevrouw A. K. F., erkend vluchteling, te vervoegen in België.

Op 7 september 2020 werd aan de Procureur des Konings een advies gevraagd wegens vermoeden van schijnhuwelijk.

Op 20 oktober 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van het visum. Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1.1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 10/02/2020 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van W. G. T., geboren op 01/01/1983, van Eritrese nationaliteit, om de echtgenote in België. A. K. F., geboren op 07/01/1992, erkend vluchteling van Eritrese origine te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op {onduidelijke datum op het document} werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op de totstandbrenging van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

De vrouw kwam op 20/10/2018 aan in België waar ze een asielaanvraag indiende. Hierbij verklaarde ze gehuwd te zijn met G. W., T. °±37 jaar. Op 13/09/2019 wordt de vrouw erkend als vluchteling. Enkele maanden later dient de man zijn aanvraag gezinshereniging in op basis van een orthodox Eritrees huwelijk.

De ambassade meldt dat de aanvrager geen enkel origineel document heeft voorgelegd. Het dossier bevat dan ook alleen maar een kopie van de huwelijksakte, waarbij de datum niet leesbaar is.

Aan de ambassade in Tel Aviv werd gevraagd een interview van de man af te nemen. Hieruit blijken de volgende elementen:

- volgens de man huwden ze op 23/05/2010; het betrof een gearrangeerd huwelijk
- huwelijksceremonie met ongeveer 20 personen
- nadien een feest met +/- 50 personen
- ze zagen elkaar voor het laatst in november 2011; toen verliet de man het land
- de vrouw contacteerde hem toen ze in België was
- volgens de man hebben ze altijd al contact gehouden, zelfs toen de vrouw op de vlucht was en in Soedan en Turkije zat

De man bracht verder ook nog wat screenshots aan van hem en zijn echtgenote tijdens hun gesprekken.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 07/09/2020 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

Het document dat als huwelijksakte moet dienen, betreft een certificaat van een kerkelijk huwelijk. Hoewel in Eritrea een huwelijk kan gesloten worden in burgerlijke vorm (gemeente), in religieuze vorm (kerk) of op basis van het gewoonterecht, moet het huwelijk steeds bij de burgerlijke stand geregistreerd worden om officieel geldig te zijn. Een loutere kerkelijke huwelijksakte kan dan ook niet het bewijs leveren van een geldig huwelijk. In casu blijkt niet dat het huwelijk in Eritrea geregistreerd werd bij de burgerlijke stand. Bovendien is het document niet gelegaliseerd en kan de echtheid ervan derhalve onmogelijk gegarandeerd worden. Een Eritrese religieuze huwelijksakte is gemakkelijk na te maken. Er zou zelfs geen originele akte voorhanden zijn in het visumdossier. De foto's op de huwelijksakte ontbreken. Meneer heeft geen enkel officieel identiteitsbewijs. Het staat dus zelfs niet vast dat meneer werkelijk de man is die in de huwelijksakte als de echtgenoot van mevrouw wordt vermeld.

Gearrangeerd huwelijk: Het huwelijk werd door de families van betrokkenen geregeld. Betrokkenen kenden mekaar niet voor de voltrekking van het huwelijk. Ze hebben mekaar slechts enkele dagen voordien ontmoet om het huwelijk te regelen.

Leeftijdsverschil: Meneer is 9 jaar ouder dan mevrouw. Mevrouw was pas 18 jaar toen ze huwde.

Weinig tot geen huwelijksleven: Na het huwelijk d.d. 23.05.2010 hebben ze ongeveer 1 jaar samengewoond, doch als meneer toen in legerdienst was. was hij waarschijnlijk amper thuis. In november 2011 zagen ze mekaar voor het laatst. Meneer vluchtte immers weg uit Eritrea en belandde in Israël, waar hij thans nog steeds verblijft. Mevrouw vertrok in 2017 dan ook maar uit Eritrea. Via Soedan, Turkije en Griekenland kwam zij op 20.10.2018 aan in België. Uiteindelijk werd ze op

13.09.2019 in België als vluchteling erkend. Van een enig huwelijksleven is er dus amper sprake geweest. Het is dan ook weinig realistisch dat een gearrangeerd huwelijk tussen 2 mensen die mekaar niet kennen en sindsdien ook amper de kans hebben gehad om mekaar beter te kunnen leren kennen, nu in België plots in een duurzame levensgemeenschap zou resulteren. Uit andere dossiers weten we intussen dat het enige opzet van de procedure gezinshereniging erin bestaat om op een veilige manier naar Europa te kunnen komen.

Weinig relatiebewijzen: Er worden enkele conversaties op de smartphone voorgelegd die dateren vanaf eind 2019 tot nu. Dit is onvoldoende om aan te tonen dat betrokkenen gedurende al die jaren een lange afstandshuwelijk hebben onderhouden.

Derhalve, gelet op bovenstaande, weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het voorgelegde document te weerhouden als bewijs van de huwelijksband en weigert het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 254 407, ingediend op 1 december 2020 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 254 486, ingediend op 2 december 2020.

Ter terechtzitting wijst de voorzitter op artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat bepaalt:

"Indien een verzoekende partij meerder ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te RvV oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

De voorzitter verduidelijkt dat indien de verzoekende partij niet uitdrukkelijk een voorkeur aanduidt, de Raad zal oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, *in casu* het verzoekschrift dat op 2 december 2020 werd ingediend en gekend is onder het rolnummer 254 486. De verzoekende partij zal dan geacht worden afstand te doen van het ander verzoekschrift. De raadsman van de verzoekende partij geeft ter terechtzitting aan dat de Raad mag oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nr. 254 407 en, nr. 254 486 van rechtswege gevoegd, de afstand wordt bijgevolg vastgesteld in de zaak nr. 254 407.

Gelet op het voorgaande dient de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet te oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer 254.486.

3. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12 van het Verdrag van Genève, van artikel 7 van het Handvest, van artikel 18 *iuncto* artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 10, 11, en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het hoorrecht.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Verwerende partij stelt te weigeren het huwelijk van verzoeker met de referentiepersoon te erkennen, waardoor het huwelijk geen recht op gezinshereniging opent. Verwerende partij verwijst naar artikel 146bis B.W., naar de Belgische internationale openbare orde, en de mogelijkheid voor elke Belgische overheid om te weigeren een huwelijk te erkennen

Artikel 146bis B.W. is enkel van toepassing indien één van de echtgenoten de Belgische nationaliteit heeft, quod non in casu.

Wanneer het een huwelijk betreft waarbij twee niet-Belgen betrokken zijn, speelt het Belgische recht niet en moet enkel worden gekeken naar het buitenlandse recht. Dat buitenlandse recht zegt vaak ook iets over de toestemmingsvereiste en over de eventuele sanctionering van geveinsde huwelijken. Artikel 146bis BW kan hier dus niet worden ingeroepen om de erkenning van het huwelijk te weigeren.

Wanneer het buitenlands recht schijnhuwelijken niet kent en/of niet sanctioneert, verschijnt artikel 146bis BW opnieuw ten tonele maar deze keer onder de noemer van de exceptie van de openbare orde. In België wordt immers algemeen aanvaard dat huwelijken waarbij minstens één van de echtgenoten kennelijk niet de intentie heeft om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen strijdig zijn met de Belgische internationale openbare orde.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of verwerende partij heeft onderzocht of het Eritrese recht de figuur van het schijnhuwelijk kent en/of sanctioneert, en er kan dan ook niet zonder meer in voorliggend geval toepassing gemaakt worden van artikel 146bis B.W.

In casu moet er toepassing gemaakt worden van de bepalingen in de Gezinsherenigingsrichtlijn en de omzetting in nationaal recht die het mogelijk maken een onderzoek te voeren indien er gegronde vermoedens zijn dat het huwelijk dat het recht op gezinshereniging opent een schijnhuwelijk is, en de bepalingen die toelaten de gezinshereniging te weigeren in het geval er vaststaat dat het huwelijk in kwestie effectief een schijnhuwelijk is.

Verwerende partij moet zich op de correcte wettelijke bepaling baseren om de gezinshereniging met de referentiepersoon te weigeren.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr; 233. 222).

Dat verwerende partij er niet in slaagt om toepassing te maken van de correcte wettelijke bepalingen komt de kwaliteit van de beslissing niet ten goede en maakt het bijzonder moeilijk voor verzoeker om zijn beroepsmogelijkheden in te schatten. Het tast de draagkracht van de motivering voor de bestreden beslissing op fundamentele wijze aan en maakt een schending uit van de motiveringsplicht in de zin van art. 3 van de wet van 29 juli 1991, en als Unierechtelijk rechtsbeginsel.

I. Toepassenlijk recht

Nationaalrechtelijke bepalingen:

Art. 10. § 1 Vw.:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...)

4° (...)

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer; naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam. (...)"

Artikel 11, §1, eerste lid Vw.:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(...)

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven."

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast."

Art. 12bis Vw.:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. "

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

"1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, IObis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband. "

Artikel 12bis, §5 en §6 Vw.:

"§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [4 met betrekking tot die band]4 in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "[d]e situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging. "

Artikel 5.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "Het verzoek gaat vergezeld van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden."

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: " Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken. "

De Commissie verwijst in verband met de documenten die kunnen gevraagd worden naar de bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten, en het feit dat dit betekent dat

het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst:

"Krachtens artikel 11 is artikel 5 van toepassing op de indiening en behandeling van het verzoek, onverminderd de afwijking met betrekking tot officiële bewijsstukken in artikel 11, lid 2. Krachtens artikel 5, lid 2, mogen lidstaten derhalve verzoeken om documenten waaruit de gezinsband blijkt, en desgewenst gesprekken houden en ander onderzoek verrichten, indien dat noodzakelijk wordt geacht. De bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst." (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, , COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 22).

De lidstaten hebben geen beoordelingsmarge om bij het ontbreken van officiële documenten andere bewijsmiddelen in ontvangst te nemen:

"In artikel 11, lid 2, wordt expliciet, zonder dat er sprake is van een beoordelingsmarge, bepaald dat een beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter gebaseerd kan zijn op het ontbreken van bewijsstukken en dat de lidstaten in dergelijke gevallen "ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een (...) gezinsband" in aanmerking moeten nemen. Aangezien dergelijke "andere bewijsmiddelen" moeten worden beoordeeld overeenkomstig het nationaal recht, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge. Wel moeten zij duidelijke regels vaststellen voor de vereisten inzake deze bewijsmiddelen. Voorbeelden van "andere bewijsmiddelen" voor het aantonen familiebanden zijn schriftelijke/mondelijke verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal als documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten. Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten. De Commissie meent dat indien er gerede twijfels bestaan nadat andere soorten bewijs zijn onderzocht; of er duidelijke aanwijzingen zijn dat er sprake is van fraude, als laatste middel DNA-tests kunnen worden gebruikt⁷². De Commissie is van mening dat de lidstaten in voorkomend geval de UNHCR-beginselen inzake DNA-tests in acht moeten nemen". (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, , COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 23).

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22).

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55elc2.html>)

Art 16.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

"2. De lidstaten kunnen tevens het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of de verblijfstitel van gezinsleden intrekken of weigeren te verlengen indien is vastgesteld dat:

- a) er valse of misleidende informatie is verstrekt, valse of vervalste documenten zijn gebruikt, of anderszins fraude is gepleegd of onwettige middelen zijn gebruikt;

b) het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend tot stand is gebracht om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in een lidstaat te verkrijgen. "

Artikel 16.4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

"4. De lidstaten kunnen specifieke controles verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan dat er sprake is van fraude of een schijnhuwelijk, -partnerschap of -adoptie, zoals bedoeld in lid 2. Er kunnen ook gerichte controles uitgevoerd worden bij de verlenging van de verblijfstitel van gezinsleden."

De Commissie geeft aan dat lidstaten enkel specifieke controles mogen verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan van een schijnhuwelijk. Algemene controles zijn uit den boze:

"Overeenkomstig artikel 16, lid 4, kunnen de lidstaten specifieke controles verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan dat er sprake is van fraude of een schijnhuwelijk, -partnerschap of -adoptie. Algemene controles van specifieke categorieën huwelijken, partnerschappen of adoptiezaken zijn echter niet toegestaan." (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg. 27).

De Commissie verwijst verder naar afdeling 4.2 van de richtsnoeren inzake de richtlijn vrij verkeer van 2009 als uitgangspunt voor de definities (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 27).

Uit die Mededeling blijkt dat een huwelijk slechts een schijnhuwelijk kan zijn indien het enige doel van het huwelijk een verblijfsvoordeel was en dat de kwaliteit van de relatie er verder niets toe doet:

"4.2. Schijnhuwelijken

In overweging 28 van de richtlijn worden schijnhuwelijken omschreven als huwelijken die zijn aangegaan met als enig doel het in de richtlijn neergelegde recht van vrij verkeer en verblijf te kunnen genieten, waarop anders geen aanspraak zou kunnen worden gemaakt. Een huwelijk kan niet als een schijnhuwelijk worden beschouwd louter omdat het een immigratievoordeel of enig ander voordeel oplevert. De kwaliteit van de relatie is irrelevant voor de toepassing van artikel 35." (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 inzake richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313 definitief, blz. 15-17)

Verder verwijst de Commissie naar de handleiding schijnhuwelijken die betrekking heeft op schijnhuwelijken tussen EU-burgers en onderdanen van derde landen in het licht van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, om ook voor gezinshereniging met derdelanders als richtsnoer te fungeren, in het bijzonder op het gebied van onderzoeksinstrumenten en - technieken en grensoverschrijdende samenwerking (zie Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014. https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf).

Daaruit blijkt dat om van een schijnhuwelijk te spreken er op zijn minst sprake moet zijn van artificieel gedrag, de wil te bedriegen voordat, en op het moment dat, beide partijen in het huwelijk treden. Als een huwelijk oprecht begint maar later de wil tot een duurzame relatie verdwijnt is het geen schijnhuwelijk. Het enige doel van het huwelijk moet zijn om een verblijfsvoordeel te krijgen. Het loutere feit dat een huwelijk een verblijfsvoordeel oplevert maakt het geen schijnhuwelijk:

"Artificial conduct Firstly, the conduct, through which ELI law is abused, must be artificial in the sense that it is a feigned imitation, tacking naturalness, sincerity or spontaneity. When it comes to marriages of convenience, the abusive conduct is linked to the absence of intention of the married couple to create a family as a married couple and to lead a genuine marital life.

The abusive character of marriages of convenience is represented by mala fide of the spouses¹³ prior to and at the moment they enter into the marriage.

Marriages which started off as genuine marriages but later descended into something that is merely of form should not be considered as marriages of convenience even where a marriage that would otherwise have been terminated by divorce is maintained for the sole purpose of continuing to confer on the non-EU spouse a right of residence under EU law on free movement of EU citizens.

Sole purpose The abusive conduct must be made with the purpose of obtaining the right of free movement and residence under EU law. /As the notion of "sole purpose" is an autonomous concept of EU law, it must be interpreted according to EU law, taking into account primarily the purpose of this concept in the wider context of the fundamental freedom to move and the fight against abuse. Therefore, the notion of "sole purpose" should not be interpreted literally (as being the unique or exclusive purpose) but rather as meaning that the objective to obtain the right of entry and residence must be the predominant purpose of the abusive conduct. A conduct aimed at abusively acquiring more than one unfair advantage (such as, in addition to the right of residence, a tax advantage) may also be considered as abusive. On the other hand, a marriage cannot be considered as a marriage of convenience simply because it brings an immigration advantage, or indeed any other advantage (for example the right to a particular surname, location-related allowances, tax advantages or entitlement to social housing for married couples)." (Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014, https://www.aqii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf)

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet in een individualiseringsplicht: "In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

"Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt". Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken" moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht". [...] Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren" Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht

wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen".

Uit de bestreden beslissing lijkt dat verwerende partij op geen enkel ogenblik onderzoek heeft gevoerd naar de reden van het huwelijk van verzoeker en de referentiepersoon, de geldigheid van hun religieus huwelijk en de redenen waarom verzoeker en referentiepersoon een beperkt contact hadden met elkaar, namelijk ten gevolge van hun beperkte communicatiemogelijkheden en het feit dat verzoeker en de referentiepersoon diende te vluchten uit Eritrea.

EVRM:

Rechtspraak van het EHRM ivm art. 8 EVRM:

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

In het arrest *Tuquabo-tekle t. Nederland* omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... À ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en œuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (*Hirsi Jamaa et autres c. Italie* [GC], no 27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, *Tanda-Muzinga vs. Frankrijk*, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, *Mugenzi vs. Frankrijk*, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Vluchtelingenconventie:

Artikel 12 van de Vluchtelingenconventie bepaalt ten slotte:

"1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf.

2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig, de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden zijn erkend indien de betrokkene geen vluchteling was geworden. "

Staten worden vanwege de vluchtelingenstatus ertoe genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort (zie stuk 4, Familierechtbank Luik, afdeling Luik, 16/1959/B, 27 januari 2017).

II. Toegepast op de bestreden beslissing

Verwerende partij had toepassing moeten maken van artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en artikel 11 van de Vreemdelingenwet. Het is aan de hand van die artikelen dat er kan vastgesteld worden of er sprake is van een schijnhuwelijk dat toelaat om het recht op gezinshereniging met een derdelander met verblijfsrecht in de Unie te weigeren.

Verwerende partij moet dus (1) motiveren welke "gegronde vermoedens" er voorhanden waren die een 'gerichte' controle mogelijk maakte en (2) op welke wijze er is komen vast te staan dat het huwelijk in mei 2010 uitsluitend werd afgesloten opdat verzoeker toegang tot het grondgebied zou krijgen.

1. Verwerende partij motiveert niet op basis van welke vermoedens er besloten werd om een interview van verzoeker af te nemen op de Belgische ambassade te Tel Aviv, en er kan dan ook niet onderzocht worden of het om 'gegronde vermoedens' in de zin van artikel 16 van de richtlijn ging of niet.

Na het interview op de ambassade heeft verwerende partij besloten om het parket om advies te vragen.

Het is zeer de vraag of het inwinnen van advies bij het parket, op basis van de zeer beperkte informatie die verwerende partij aan het parket bezorgd heeft, kan doorgaan voor een 'gerichte controle' in de zin van artikel 16 van de richtlijn. Verzoeker meent alleszins van niet.

Verwerende partij bezorgde de volgende informatie aan het parket:

"Aan de ambassade in Tel Aviv werd gevraagd een interview van de man af te nemen. Hieruit blijken de volgende elementen:

- Volgens de man huwden ze op 23/05/2010; het betrof een gearrangeerd huwelijk
- Huwelijksceremonie met ongeveer 20 personen
- Nadien een feest met +/- 50 personen
- Ze zagen elkaar voor het laatst in november 2011; toen verliet de man het land
- De vrouw contacteerde hem toen ze in België was
- Volgens de man hebben ze altijd al contact gehouden, zelfs toen de vrouw op de vlucht was en in Soedan en Turkije zat

De man bracht verder ook nog wat screenshots aan van hem en zijn echtgenote tijdens hun gesprekken. In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 07/09/2020 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk"

Uit de bestreden beslissing is het onduidelijk of verwerende partij meent dat er wel een huwelijk werd afgesloten in 2010, maar dit een schijnhuwelijk zou betreffen, of verwerende partij meent dat er een huwelijk werd afgesloten, maar het echtpaar te weinig tijd bij elkaar zou doorgebracht hebben of dat er getwijfeld wordt aan het feit dat er een huwelijk werd afgesloten.

Verwerende partij moet duidelijk motiveren én de correcte regelgeving toepassen. De motivering in de bestreden beslissing is vaag en maakt een onontwaaarbaar kluwen uit.

Dat het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote een gearrangeerd huwelijk betrof en ze elkaar voor het laatst in november 2011 zagen, zijn geen 'gegronde vermoedens' dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Volgens de traditionele normen waarmee verzoeker en zijn echtgenote zijn opgegroeid is het de gewoonte dat huwelijken gearrangeerd worden door hun families:

"Generally, girls marry at an early age, sometimes as young as fourteen. A large share of marriages in the rural areas are still arranged by the family groups concerned. As a result traditional marriage practices within different areas may vary from one ethnic group to another, for example, betrothal arrangement, wedding day ceremony, the practice of dowry, the family life and the regulations with respect to divorce and child custody are as an example of the difference.

"In most Eritrean ethnic groups except the Kunama, women do not choose their partners."

Bovendien is een gearrangeerd huwelijk geen schijnhuwelijk:

"Some genuine marriages are sometimes incorrectly considered as marriages of convenience.

Arranged marriage In arranged marriages, both spouses fully and freely consent to the marriage, although somebody else (such as parents, a matchmaking agent, matrimonial site or a trusted third party) takes a leading role in the choice of partner. On the outward face of it, arranged marriages may resemble marriages of convenience (for example, where spouses have not met before the marriage or met only shortly). However, an arranged marriage is a genuine marriage if it is a result of free will and wish of the spouses to create together a durable family unit as a married couple and to lead an authentic marital life." (Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014, https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf)

Het feit dat het echtpaar elkaar voor het laatst zagen in november 2011 zegt niets over de intenties van verzoeker op het moment dat het huwelijk werd afgesloten, met name in 2010. De verklaringen van verzoeker werd niet gelezen in functie van het gehoorverslag, de referentiepersoon haar asielaanvraag en verzoekers rol daarin, noch in functie van de legerdienstplicht die verzoeker uitoefende in Eritrea en het vervolgingrelaas van verzoeker en van de referentiepersoon. Er wordt geen rekening gehouden met de gelijklopende verklaringen van het echtpaar omtrent hun huwelijk, dat ze gehuwd zijn op 23 mei 2010, dat ze twee feesten hebben gehad, eerst een huwelijksceremonie in het geboortedorp van de referentiepersoon, Adim Neger, en nadien in het geboortedorp van verzoeker, Adi Gombolo, noch dat zij gedurende al die jaren steeds contact hebben onderhouden met elkaar, noch met het feit dat verzoeker zijn echtgenote financieel ondersteunde tijdens haar reisweg naar België.

Er worden geen gegronde vermoedens aangevoerd die zouden moeten wijzen op een schijnhuwelijk. Verwerende partij heeft zich enkel gebaseerd op het gehoor dat werd afgenomen op de ambassade. Op geen enkel moment wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de verklaringen die de referentiepersoon heeft afgelegd bij de DVZ tijdens haar asielaanvraag en bij het CGVS tijdens haar persoonlijk onderhoud. Het lijkt dus dat verwerende partij de verklaringen van de referentiepersoon niet heeft doorgenomen, en hiervan ook geen kopie heeft bezorgd aan het parket.

2. Verwerende partij verwijst naar het advies dat zij in september 2020 inwon bij het parket omtrent de erkenning van het huwelijk. Verwerende partij maakt zich het advies van het parket eigen door het over te nemen in de motivering. Het parket meent dat het om een schijnhuwelijk gaat. Het parket wijst op verschillende zaken:

- Het document dat als huwelijksakte moet dienen, betreft een certificaat van een kerkelijk huwelijk. Hoewel in Eritrea een huwelijk kan gesloten worden in burgerlijke vorm (gemeente), in religieuze vorm (kerk) of op basis van het gewoonterecht, moet het huwelijk steeds bij de burgerlijke stand geregistreerd worden om officieel geldig te zijn. Een loutere kerkelijke huwelijksakte kan dan ook niet het bewijs leveren van een geldig huwelijk. In casu blijkt niet dat het huwelijk in Eritrea geregistreerd werd bij de burgerlijke stand. Bovendien is het document niet gelegaliseerd en kan de echtheid ervan derhalve onmogelijk gegarandeerd worden. Een Eritrese religieuze huwelijksakte is gemakkelijk na te maken. Er zou zelfs geen originele akte voorhanden zijn in het Visumdossier de foto's op de huwelijksakte

ontbreken. Meneer heeft geen enkel officieel identiteitsbewijs. Het staat dus zelfs niet vast dat meneer werkelijk de man is die in de huwelijksakte als de echtgenoot van mevrouw wordt vermeld.

- Gearrangeerd huwelijk: het huwelijk werd door de families van betrokkenen geregeld. Betrokkenen kenden mekaar niet voor de voltrekking van het huwelijk. Ze hebben mekaar slechts enkele dagen voordien ontmoet om het huwelijk te regelen.

- Leeftijdsverschil: meneer is 9 jaar ouder dan mevrouw. Mevrouw was 18 jaar toen ze huwde.

- Weinig tot geen huwelijksleven: na het huwelijk d.d. 23.05.2010 hebben ze ongeveer 1 jaar samengewoond, doch als meneer toen in legerdienst was, was hij waarschijnlijk amper thuis. In november 2011 zagen ze mekaar voor het laatst. Meneer vluchtte immers uit Eritrea en belandde in Israël, waar hij thans nog steeds verblijft. Mevrouw vertrok in 2017 dan ook maar uit Eritrea. Het parket stelt dat van enig huwelijksleven er amper sprake is geweest. Volgens het parket is het dan ook weinig realistisch dat een gearrangeerd huwelijk tussen 2 mensen die mekaar niet kennen en sindsdien ook kamper de kans hebben gehad om mekaar beter te kunnen leren kennen, nu in België plots in een duurzame levensgemeenschap zou resulteren. Uit andere dossiers weten we intussen dat het enige opzet van de procedure gezinshereniging erin bestaat om op een veilige manier naar Europa te kunnen komen.

- Weinig relatiebewijzen: er worden enkele conversaties op de smartphone voorgelegd die dateren vanaf eind 2019 tot nu. Dit is onvoldoende om aan te tonen dat betrokkenen gedurende al die jaren een lange afstandshuwelijk hebben onderhouden.

De verwerende partij baseert zich enkel op het advies van het parket. Er is geen sprake van een eigen onderzoek. Verwerende partij neemt de woorden van het parket letterlijk over.

In casu heeft de verwerende partij het advies van het parket overgenomen zonder het te toetsen aan de specifieke omstandigheden van verzoeker en zijn echtgenote en de concrete elementen in het dossier. Daarnaast werd er geen rekening gehouden met de specifieke situatie waarin vluchtelingen zich bevinden en het totalitair regime dat ze ontvluchten in Eritrea. Er werd geen soepele beoordeling gehanteerd voor de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker, in tegenstelling tot de rechtspraak van het EHRM.

Zoals hieronder uiteengezet maakt verwerende partij zich schuldig aan een onzorgvuldige werkwijze bij het voorbereiden en het nemen van de bestreden beslissing. Voorts schendt verwerende partij doorheen heel de beslissing de motiveringsplicht.

Artikel 11 Vw vereist dat het moet vaststaan dat het om een schijnhuwelijk gaat. Het moet dus ook vaststaan dat het huwelijk tussen verzoeker en de referentiepersoon uitsluitend afgesloten werd opdat verzoeker het Rijk zou kunnen binnenkomen.

Verwerende partij blijft absoluut in gebreke om dat aan te tonen.

Uit het CGVS gehoorverslag van de referentiepersoon en DVZ vragenlijst die werd ingevuld tijdens haar asielaanvraag blijkt dat zij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over haar echtgenoot omtrent zijn personalia, etniciteit, religie, leeftijd, werk, verblijfplaats, over hoe ze elkaar hebben leren kennen, over hun huwelijksfeest, hun huwelijk, zijn familieleden, dat zij bij haar schoonfamilie heeft ingewoond, dat zij en haar schoonfamilie problemen hebben gekend omdat haar man gestopt was met zijn legerdienst, dat hij gevlucht is naar Israël, dat hij daar nog steeds verblijft, dat zij en haar echtgenoot contact onderhielden toen zij nog in Eritrea was als tijdens haar reisweg naar België, dat haar echtgenoot haar geld opstuurde toen ze in Sudan verbleef. Wanneer men de verklaringen van verzoeker bij de ambassade erop naleest dan stelt men vast dat hij gelijklopende verklaringen heeft afgelegd omtrent hun huwelijk, hun relatie en het contact met elkaar (stuk 2)

Het CGVS heeft het huwelijk en de relatie van de referentiepersoon met verzoeker geloofwaardig geacht op basis van een uitgebreid onderzoek.

De referentiepersoon legt verklaringen af over verzoekers personalia:

-Nationaliteit van uw man?

ERT

-Etnie van uw man?

Tigrinya

-Van waar is hij afkomstig?
Uit Adi Gombolo -Waar ligt dat juist?
Dat is ook in zoba Maekel in subzona Ghala Nefhi
-Hoever is dat van Adineger?
Er zitten 2 dorpen tussen het is niet zo ver
-Ging u er toe voet naartoe?
Ja
-Hoelang deed u er over?
2 uur ongeveer
-Als u uit eigen dorp vertrok, welke dorpen passeerde u dan?
Adi Hamushte en Laguen
-Was het via een grote weg dat u er naartoe kon?
Ja dat kan maar er zijn kleine paadjes zandweggetjes
-De grotere weg is weg van waar naar waar?
Bedoelt u in Ademneger?
-Ik weet niet u zegt je kan 2 soorten wegen namen naar Adi Gombolo een grote weg en zandweggetjes,
die weg van waar naar waar liep die?
Als je vertrekt van Adineger ga je te voet tot Adi Qe en van daar kan je een bus nemen die richting
Dubaruwa gaat en je stapt af voor Sala Daro en daarna neem je zandweggetje tot Adi Gombolo

De referentiepersoon legt verklaringen af over hoe ze elkaar hebben leren kennen en hun huwelijk:

-Van waar kende u uw man?
De familie regelde dat huwelijk
-Wanneer mee gehuwd en waar?
In 2010
- Waar was u gehuwd?
Het feest was op 2 plaatsen, eerst in Adineger en dan in Adi Gombolo
-Bent u momenteel nog gehuwd?
ja
-Waar is uw echtgenoot momenteel?
In Israel
-Van wanneer is hij vertrokken?
Van 2011
-Hoelang waren jullie toen een koppel?
Tot nu
-Ja maar echt samen?
Tot hij was vertrokken
-Heeft u ook effectief samengewoond?
Samen in zijn familie

De referentiepersoon legt verklaringen af over verzoekers werk en de reden waarom hij gevlucht is:

-Redenen land verlaten?
Hij was soldaat en het was lang geweest daarom was hij weggevlucht
-Had hij bepaalde rang?
Neen
-Weet u in welke eenheid hij was?
Neen
-Waar was hij normaal gezien gestationeerd?
Naast Akordat
-Na jullie huwelijk was hij terug in dienstplicht gegaan?
Ja hij keerde terug en kwam eens op verlof

De referentiepersoon vertelt over verzoekers verblijf in Israël, hoe hij is kunnen vluchten en op welke manier hij er verblijft:

-Op welke manier was hij vertrokken: legaal of illegaal?
Illegaal
-Welk statuut heeft hij in Israel?

Hij heeft niets enkel een visum van 3 maanden die je elke 3 maanden hernieuwt

-Waarin wordt dat visum gezet?

Ik denk dat het visum is om er te wonen en te werken

-Had uw man een paspoort waarin dat visum staat?

Neen het is gewoon een papier zoals deze ==VZ wijst naar A4 bladen op bureau

Verzoekers echtgenote heeft ook verklaringen afgelegd omtrent de problemen die zij en haar schoonfamilie hebben gekend omwille van het vertrek van haar echtgenoot:

-Het feit dat uw man was vertrokken, heeft u daar concrete gevolgen van ondervonden ?

Ja de eenheid van he kwam veel keer naar zijn, huis en vroegen breng je man, waar is je man dat was ook reden waarom ik naar Aden nager was

-Hebben zijn ouders er last van gehad?

Ja veel ze hebben geprobeerd zijn moeder mee te nemen maar na ene tijd hadden ze het opgegeven

-Hadden ze haar dan meegenomen?

Ja 1 keer

-Waarheen?

Naar Adi Abeito

-Waar ligt dat?

Dat is gevangenis buiten Asmara

-Hoelang zat schoonmoeder daar?

Niet zolang, 1 week of zo

-Hoe is ze vrij geraakt?

Ze is op, borg vrijgekomen want ze beseften dat hij niet meer in het land was -Wat was de borg?

Een persoon stelde zich borg voor haar; ik denk iemand van hun familie, broer van haar man

-Uw echtgenoot had hij één of ander beroep of werk?

Neen in ERT was hij enkel soldaat

-Wat deed uw schoonfamilie voor de kost?

Ze zijn landbouwers, was wel voor eigen gebruik

-Tot die periode was uw man nog in ERT geweest?

Neen

Uit de verklaringen van referentiepersoon blijkt ook dat zij in contact stond met haar man zowel toen zij nog in Eritrea was als tijdens haar vlucht naar België:

-Wist u waar hij was?

Ja

-Waren er contacten?

We hadden wel contact maar ik had geen gsm dus was moeilijk

-Hoe was dat contact dan?

Was niet veel contact hij belde zijn familie als ik iets wilde weten moet ik naar daar, vader had pas sinds 2016 een gsm

-Eind 3e maand begin 4e maand 2017 was u laatste keer thuis. Waar ging u vervolgens naartoe?

Naar Sudan

Uit haar verklaringen blijkt ook dat verzoekers echtgenote wenste om herenigd te worden met haar man en dat zij geprobeerd heeft om naar verzoeker te gaan. Verder blijkt ook uit de verklaringen van referentiepersoon dat verzoeker haar financieel ondersteunde:

**Wat is de reden dat u op dat moment besloot te vertrekken?*

Daarvoor was ik gearresteerd geweest ik was aangehouden toen ik op straat aan het verkopen was en ten tweede kon ik mijn man niet zien en hij kon niet terugkomen, dus nadat ik vrijgelaten was uit Adi Abeyto was ik gevlucht.

-Heeft u iets concreets besproken voor hem?

Ja we spreken elkaar wel maar hij kan niet veel zeggen en niet veel doen

-Van ene dag op andere gaat u naar Sudan, hoe kwam u bij idee om naar Sudan te gaan?

Ik had geen keuze iets anders te doen ik moest weg, er was ook zaak van mijn man die niet opgelost was

-Kan u me wat meer vertellen hoe u erbij kwam naar Sudan te gaan en waarom Sudan?

Dat was enige manier om makkelijk door te gaan en manier om mijn man te ontmoeten, we hadden elkaar 8 jaar niet gezien

*Had u uw man daar dan gezien?
Enkel via internet niet in het echt
-Hoelang was u in Sudan?
1 jaar
-Van wat leefde u daar?
Mijn man stuurde me geld*

De referentiepersoon heeft verklaard bij de DVZ bij het invullen van de vragenlijst dat ze religieus gehuwd is met W. G. T., dat hij geboren is op 1 januari 1983 dat hij geboren is in Adi Gombolo, dat zijn ethnische afkomst Tirgrinya is, dat hij orthodox is, dat ze religieus gehuwd zijn op 23 mei 2010, dat hun huwelijk werd afgesloten in Adim Neger.

De referentiepersoon heeft verklaard bij de DVZ tijdens haar asielaanvraag dat haar man is gevlucht naar Tel Aviv, dat hij tot op heden daar verblijft en dat zij en haar schoonfamilie omwille van het feit dat haar man gevlucht is van zijn legerdienst hierdoor problemen hebben gekend. Zij heeft ook verklaard dat haar echtgenoot haar financieel ondersteunde en haar reis naar België heeft betaald.

Uit het gehoorverslag, de DVZ vragenlijst en de verklaringen van verzoeker bij de Belgische ambassade blijkt met andere woorden erg duidelijk dat verzoeker en de referentiepersoon elkaar op een erg geloofwaardige wijze hebben leren kennen, dat zij gehuwd zijn op 23.05.2010, dat zij twee huwelijksfeesten hebben gehad, dat zij steeds contact onderhielden zowel toen de referentiepersoon nog Eritrea verbleef als tijdens haar vluchtroute naar België, dat zij tot op vandaag nog steeds contact hebben en dat verzoeker zijn echtgenote financieel ondersteunde tijdens haar vlucht naar België.

Ondanks deze informatie meent verwerende partij evenwel dat het om een schijnhuwelijk gaat, i.e. een huwelijk dat op het moment dat het werd afgesloten, in mei 2010, er uitsluitend op gericht was een verblijfsvoordeel op te leveren voor verzoeker, op het Belgisch grondgebied.

Het bestaan van een huwelijk wordt niet betwist. Hoe kan er redelijkerwijze gesteld worden dat op een moment dat verzoeker noch zijn partner al buiten Eritrea geweest zijn het meer dan zeven jaar heeft geduurd eer de referentiepersoon zou vluchten uit Eritrea, het de enige of voornaamste bedoeling was van verzoeker om toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied.

De verwijzing naar het verblijfsvoordeel voor verzoeker lijkt evenmin pertinent, gezien noch hij, noch zijn echtgenote op het moment van de huwelijksluiting in 2010 een mogelijk verblijfsvoordeel voor ogen kon hebben, hetgeen de vereiste is om van een schijnhuwelijk te kunnen spreken in de zin van de Gezinsherenigingrichtlijn. Het zou bijzonder opmerkelijk zijn indien verzoeker en zijn echtgenote in 2010 zo vooruitziend zouden geweest zijn dat ze wisten dat de referentiepersoon 9 jaar later een verblijfsrecht op het grondgebied zou verkrijgen. Verzoeker en zijn echtgenote zijn gehuwd meer dan anderhalf jaar voordat verzoeker het land heeft verlaten en jaren voordat referentiepersoon het land verliet en erkend werd als vluchteling in België.

Verwerende partij toont nergens aan dat verzoeker en zijn echtgenote in 2010 in Eritrea een religieus huwelijk zijn aangegaan met het enkele doel om tien jaar later een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

2.1. Verwerende partij neemt de motivering van het parket over waarbij het parket stelt dat de huwelijksakte een certificaat van een kerkelijk huwelijk betreft, dat om officieel geldig te zijn in Eritrea het huwelijk steeds bij de burgerlijke stand geregistreerd moet worden. Dat de loutere kerkelijke huwelijksakte niet kan dienen al bewijs van een geldig huwelijk, het document niet gelegaliseerd is en de echtheid ervan onmogelijk gegarandeerd kan worden, dat het Visumdossier geen originele huwelijksakte bevat en verzoeker niet beschikt over een officieel identiteitsbewijs en niet kan worden vastgesteld of verzoeker wel degelijk de man is die als echtgenoot in de huwelijksakte vermeld staat.

2.1.1. Vooreerst neemt verwerende partij de motivering van het parket dat de Eritrese wetgeving zou bepalen dat het huwelijk steeds bij de burgerlijke stand geregistreerd moet worden om officieel geldig zijn, klakkeloos over. Deze motivering is dan ook manifest onjuist.

Verschillende studies waarbij onderzoek werd gedaan naar de Eritrese wetgeving en praktijk inzake het afsluiten van een huwelijk bevestigen allemaal dat er drie officiële manieren zijn van huwelijk: burgerlijk

huwelijk, religieus huwelijk en een traditioneel huwelijk. Uit deze studies blijkt dat het niet registreren van het huwelijk niet leidt tot de ongeldigheid van het huwelijk. De objectieve landeninformatie stelt bovendien dat er geen onderscheid wordt gemaakt, noch een hiërarchie bestaat tussen de drie vormen van het afsluiten van huwelijk en een religieus huwelijk dezelfde rechtsgevolgen heeft als een burgerlijk huwelijk. Daarenboven indien men het huwelijk zou willen registeren dan nog is het quasi onmogelijk wegens het ontbreken van een adequate infrastructuur.

"Religious or customary marriages remain two of the three forms of marriages recognized by the NCCE. The policy behind the NCCE favors registering religious or customary marriages in a register of civil status. However the reality of the country is not ripe for strictly enforcing such a requirement. In recognition of this reality failure to register such marriages does not lead to invalidity. No distinction or hierarchy is implied between the three forms of marriage. Religious or customary marriages have the same effect as civil marriage even if they are not registered."

In een uitgebreide studie van de Universiteit van Amsterdam werd onderzoek gevoerd naar de Nederlandse gezinsherenigingsprocedure tussen Eritrese onderdanen. Het onderzoek stelt vast dat de praktijk van de Nederlandse asielinstanties om gezinshereniging te weigeren tussen Eritrese echtgenoten waarbij ze stelt dat een niet-geregistreerde religieuze huwelijksakte geen bewijs levert van een officieel geldig huwelijk en Eritrese onderdanen in staat zijn om officiële documenten op te vragen aan de Eritrese overheid ernstige vragen doet reizen en enige kritiek opwerpt. De studie stelt vast dat de Eritrese wetgeving waarop de Nederlandse autoriteiten zich baseren slechts een theoretische weergave is van de Eritrese wetgeving, echter absoluut niet strookt met de realiteit in Eritrea en dus de informatie waarnaar men verwijst onbetrouwbaar is.

Verder moet worden benadrukt dat uit onderstaande informatie blijkt dat pas sinds 2015 de Eritrese wetgeving de registratie verplicht maakt. Hoewel de registratie verplicht wordt gesteld, wordt de registratie niet gelinkt aan de geldigheid van het huwelijk. Met andere woorden bepaalt de Eritrese wetgeving niet dat de niet- registratie van een huwelijk als een ongeldig huwelijk wordt beschouwd.

Los daarvan, is in casu deze wetgeving niet van toepassing op het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote. Zij zijn namelijk gehuwd in 2010, toen was er nog geen sprake van bovenvermelde wetgeving. Zoals zal blijken uit de objectieve landeninformatie is elk huwelijk aangegaan voor 2015 een officieel geldig huwelijk zelfs al werd het niet geregistreerd:

"3. Family Law and Registration in Eritrea

The IND bases its position that Eritreans are generally able to possess or obtain official identity documents and documents proving their family ties on information from the website of the Eritrean Ministry of Information²⁵, an EASO report on Eritrea of 2015²⁶ and a the country report of the Dutch Ministry of Foreign Affairs of 2015.²⁷ In February 2017 the Ministry of Foreign Affairs issued new country report on Eritrea.

According to these sources, Eritrea has an electronic population register that is kept up-to- date. From those registers, transcripts can be requested for different purposes (for individuals, families, etc.). Many inhabitants possess a residence card or an identity card, which they must show on many occasions. Irrespective of their domicile, every inhabitant of Eritrea can request extracts of the civil registers in Asmara. The 'Public Registration Office' in Asmara issues official documents about birth, marriage, divorce, residence, associations, marital state and the family. These documents are valid in all countries. It is also possible to obtain these documents from abroad. The Eritrean representations abroad can authorise a third person. With this authorisation, a third person can apply for the required documents at the authorities in Eritrea.

The IND holds that religious marriages are recognised as 'legally valid' marriages.

but only if they have been recorded in the civil registers. Further, to obtain an ID card, the applicant could contact the embassy of Sudan.

In this section we will show that there are other sources which raise doubts about the validity of the IND's position. We will first discuss some relevant history of Eritrean family law. After that we will address the registration of religious and customary marriages and the possibility to obtain identity documents. For this purpose we will mainly refer to information from two experts: Günter Schröder (consultant and expert on the Horn of Africa²⁹) and Yohannes Amanuel (a former judge of Eritrea in civil and criminal law cases). Both experts spoke during an expert meeting on 7 March 2017.³⁰ Finally we

will discuss the potential risks for family members or other third parties when they request official documents from the Eritrean authorities on behalf of an Eritrean sponsor residing in the Netherlands.

(...)

3.2 Registration of religious and customary marriages

According to Article 556 of the ErCC all types of marriage are equivalent. Marriage produces the same legal effects, whatever the form according to which it has been celebrated. No distinction shall be made as to whether the marriage has been celebrated before a civil status officer or according to the forms prescribed by religion or custom.

Registration of marriages is obligatory, under Article 113 ErCC. However, according to Amanuel the validity of the marriage is not affected by non-registration. 35 Schröder points out that Article 2775 of the Final Provisions of the ErCC rules that legal situations created prior to the coming into force of the Civil Code in 2015 shall remain valid. Therefore at least all marriages contracted before May 2015 are valid marriages even if they are not registered.³⁶ According to Amanuel, there are three ways to prove marriage: registration by a civil status officer, possession of status (testimony by four witnesses that the ceremony took place) and act of notoriety by a court.

Both Amanuel and Schröder contend that policy behind the laws in Eritrea is to push for registering customary and religious marriages.³⁸ However, in reality registration is hard to enforce. Although the ErCC has become law in May 2015, the necessary infrastructure for full registration coverage of all civil status events does not yet exist. ³⁹ According to Schröder, the ErCC does not contain provisions how to deal with civil status events, which remained unregistered after May 2015 due to lack of capacities of the state.⁴⁰ Thus, the situation existing prior to the coming into the force of the Civil Code in respect to registration of Civil Status events still exist. A majority of Civil Status events occurring after May 2015 are still not yet registered. The overwhelming majority of such events having occurred before May 2015 remain unregistered till today. If documentary proof of the occurrence of such events is needed, the only option is to contact one of the already existing Civil Status Registration Offices and ask for a post-fact document based on other documentary evidence or witness testimonies.

Religious institutions also issue civil status documents. AH Eritrean authorities recognise birth, baptism, and marriage certificates issued by recognised religious communities as legal proof of the civil status event recorded in them. For religious marriages it is not mandatory to have a civil marriage certificate issued.

The Ministry of Foreign Affairs country report on Eritrea

Compared to this information, the official Dutch country report on Eritrea from 2017 at first sight seems to draw - with regard to registration of civil status documents - a completely different picture. From the section on 'documents' a general image arises of an orderly organised country in which everything works as designed.

Only once the country report refers to practical problems.⁴³ It quotes a confidential source, stating that it is difficult for Eritreans to obtain an identity document on short notice, due to electric power interruption, limited opening hours and absence of the civil servants. Also in many other respects, the country report leans on 'confidential sources', for instance describing the procedure for obtaining a birth certificate⁴⁴ and the non-recognition of religious marriage acts as identity document⁴⁵. The information presented in the Country Report appears to have been derived from official documents and confidential sources on how things should go, but it gives no insight in what happens in reality. In that respect, the information given by Schröder and Amanuel seems to remain uncontested and can serve as complementary information.

However, the Dutch report also contains contradicting or at least confusing information. It states - on authority of EASO - that religious marriage acts are not recognised as official marriage acts, but are used as source- document in order to have a marriage document registered at the Civil Register.⁴⁶ The purport of this passage is limited to the legal question to what extent a religious marriage act can be equated with a civil marriage act. However, it might wrongly be understood that religious marriages would not be valid as long as they are not registered in the Civil Register. This misunderstanding prominently figures in the legal discourse before the Dutch courts. In his presentation on 7 March, Amanuel criticized several judgments by Dutch Courts wrongly assuming that a religious or traditional marriage that is not registered must be considered invalid. ⁴⁷ Recently the district court of Amsterdam has ruled that the State Secretary of Security and Justice had given insufficient reasons why a religious marriage, which is not registered in the Kebabi register, is not valid.

(...)

3.5. Conclusion

On the basis of the information of Schröder and Amanuel the IND's position that religious or customary marriages are only valid if they are registered and can thus be proved with official documents, may be questioned. Furthermore various sources referred to in the EASO report and the Dutch Ministry of Foreign Affairs country report of 2015 confirm that it is very difficult to obtain identity documents from the Eritrean authorities. 59 Finally several reports substantiate that it may be dangerous for family members and other third parties to request the Eritrean authorities to issue official documents on behalf of an Eritrean asylum status holder in the Netherlands.60 The answer to the first research question of this expert opinion is thus that the rejection by the IND of the explanation of Eritrean sponsor for the lack of official documentation is not based on sufficient and reliable country of origin information. As a result, the strict application of the concept of bewijsnood may make it very difficult or even impossible for Eritrean asylum status holders to reunite with their family members."

Was verzoeker hierover gehoord dan had hij toelichting kunnen geven over zijn huwelijk en had hij bovenstaande informatie kunnen aanbrengen. Verwerende partij schendt verzoekers hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij objectieve landeninformatie heeft geconsulteerd hetgeen een schending uitmaakt van haar zorgvuldigheid- en onderzoeksplicht.

2.1.2. Vervolgens stelt verwerende partij dat aangezien er een niet-gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd de authenticiteit van die akte niet kon worden nagegaan. Verwerende partij stelt ook dat de 'echtheid' van de huwelijksakte 'onmogelijk' kan gegarandeerd worden.

Deze motivering is niet draagkrachtig. De religieuze huwelijksakte is niet legaliseerbaar. Echter de niet-legalisatie doet niets af aan de inhoud ervan. De Gezinssherenigingsrichtlijn vermeldt nergens dat een officiële huwelijksakte die wordt voorgelegd als bewijs van de gezinsband gelegaliseerd moet zijn om 'echt' te kunnen worden bevonden.

Wat de kwaliteit van het certificaat ook is, het gaat om een religieus huwelijk dat gesloten werd en waar overtuigende en uitgebreide verklaringen over werden gelegd, samen met de andere factoren die aantonen dat verzoeker en zijn echtgenote gehuwd zijn.

2.1.3. Verwerende partij verwijst verder dat er geen originele huwelijksakte werd neergelegd tijdens de aanvraag, slechts een kopie waarvan de datum onleesbaar zou zijn. Verzoeker wenst op te merken dat de referentiepersoon niet werd gehoord of geïnterviewd in het kader van de procedure gezinsshereniging van verzoeker.

Indien verwerende partij de moeite had gedaan om de referentiepersoon te horen dan had zij de originele huwelijksakte kunnen voorleggen waar duidelijk vermeld staat dat zij gehuwd zijn op 23 mei 2010 (stuk 3). De referentiepersoon is namelijk in het bezit de originele huwelijksakte. Verwerende partij heeft nagelaten de referentiepersoon te horen en heeft nagelaten om aan verzoeker te vragen of er een originele huwelijksakte bestond.

2.1.4. Tot slot stelt verwerende partij met betrekking tot de huwelijksakte dat verzoeker niet over een identiteitsdocument beschikt en niet kan worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk de man is die vermeld staat op de huwelijksakte.

De referentiepersoon heeft verklaard tijdens haar asielrelaas dat haar echtgenoot zijn paspoort heeft kwijtgespeeld toen hij Eritrea ontvluchtte, ze heeft ook verklaard dat hij in Israël verbleef. Tijdens dat interview werd gevraagd over welk statuut hij beschikt. De referentiepersoon verklaarde dat hij niet is erkend als vluchteling, maar over een tijdelijk visum beschikt dat telkens verlengd moet worden, afgeleverd door de Israëliische overheid:

Op welke manier was hij vertrokken: legaal of illegaal?

Illegaal

-Welk statuut heeft hij in Israel?

Hij heeft niets enkel een visum van 3 maanden die je elke 3 maanden hernieuwt

-Waarom wordt dat visum gezet?

Ik denk dat het visum is om er te wonen en te werken

-Had uw man een paspoort waarin dat visum staat?

Neen het is gewoon een papier zoals deze = = VZ wijst naar A4 bladen op bureau

Verzoeker merkt op dat hij bij zijn aanvraag gezinshereniging een kopie van zijn visum heeft neergelegd bij de aanvraag (stuk 4). Dit document is een officieel document afgeleverd door de Israëlische overheid waarop duidelijk de identiteit van verzoeker kan worden waargenomen. Het is dus manifest onjuist te stellen dat niet kon worden vastgesteld of de man die vermeld staat op de huwelijksakte wel degelijk verzoeker is.

Het is algemene kennis dat het quasi onmogelijk is voor Eritreëers die in Eritrea verblijven om aan identiteitsdocumenten te geraken, laat staan dat het mogelijk zou zijn voor gevluchte Eritreëers. Objectieve landeninformatie toont aan dat het net héél gevaarlijk is voor Eritrese vluchtelingen om een identiteitsdocument aan te vragen:

"3.3 Identity documents

It follows from various sources referred to in the EASO report and the Dutch Ministry of Foreign Affairs country report of 2015, that it (currently) very difficult or even impossible to obtain identifying documents such as ID cards, passports or exit visas.⁴⁹ Corruption was extensive for government services involving issuance of identification and travel documents and individuals requesting exit visas or passports often had to pay bribes. This forced the majority of the Eritreans who wanted to leave the country to do so clandestinely.⁵⁰ The Dutch mentions that since 2015 70.000 identity cards have been issued and that most Eritreans possess an identity card. ⁵¹

3.4 Risk of reprisals from the Eritrean authorities

The Dutch Ministry of Foreign Affairs country report on Eritrea of 2017 questions whether family members of persons, involved with activities undesirable to the regime, risk reprisals. It states that 'most foreign observers' think that the risk of reprisals for family members are hardly worth mentioning anymore. Who these foreign observers are, is not clear. In the footnote, the country report refers to 'confidential sources'.⁵²

The Dutch country report also refers to a report of the UN Committee on inquiry on human rights in Eritrea. According to this Committee these risks still exist. It considered that the punishment of third parties for alleged wrongs continues. With regard to the claims made by government officials that any punishment of third parties would be pursuant to legal proceedings on charges of aiding and abetting the alleged wrongdoer, the commission found no evidence to support this. On the contrary, all witnesses told the commission that there had been no judicial proceedings relating to their punishment. ⁵³

According to the Committee reprisals of third parties 'are integral to the Government's efforts to maintain its authority in a manner contrary to international law'. This includes punishing family members of Eritreans who left the country. Punishments include arbitrary detention, enforced disappearance and murder. ⁵⁴ A recent research report⁵⁵, requested by the Dutch government; shows that Eritreans in the Netherlands fear for repercussions for their family in Eritrea if they would act openly against the Eritrean government. This may also explain their hesitance to ask family members or other third parties to request official documents from the Eritrean authorities. This fear (realistic or not) is stimulated by the pressure exerted by the Eritrean Government Party on Eritreans in the Netherlands. The report shows that several organisations of Eritreans in the Netherlands are controlled by the Eritrean government party PFDJ."

Opnieuw heeft verwerende partij nagelaten de referentiepersoon te interviewen, noch haar asielrelaas door te nemen, noch enige landeninformatie te consulteren hetgeen een grove schending uitmaakt van het hoorrecht, zorgvuldigheidsbeginsel en onderzoeksplicht.

2.2. Ten tweede stelt het parket en bijgevolg ook verwerende partij aangezien de motivering van het parket wordt overgenomen dat het om een schijnhuwelijk gaat omdat het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote een gearrangeerd huwelijk betref.

Zoals reeds eerder uitgelegd is een gearrangeerd huwelijk geen schijnhuwelijk. Een gearrangeerd huwelijk zegt niets over de intenties van verzoeker en zijn echtgenote en er kan geenszins uit worden afgeleid dat zij louter een verblijfsrechtelijk voordeel beogen. Opnieuw werd geen objectieve landeninformatie geraadpleegd nochtans blijkt hieruit dat een gearrangeerde huwelijk de traditionele norm is in Eritrea:

"Generally, girls marry at an early age. sometimes as young as fourteen. A large share of marriages in the rural areas are still arranged by the family groups concerned. As a result traditional marriage practices within different areas may vary from one ethnic group to another, for example, betrothal arrangement, wedding day ceremony, the practice of dowry, the family life and the regulations with respect to divorce and child custody are as an example of the difference.

"In most Eritrean ethnic groups except the Kuna ma, women do not choose their partners. "

"Some genuine marriages are sometimes incorrectly considered as marriages of convenience.

Arranged marriage In arranged marriages, both spouses fully and freely consent to the marriage, although somebody else (such as parents, a matchmaking agent, matrimonial site or a trusted third party) takes a leading role in the choice of partner. On the outward face of it, arranged marriages may resemble marriages of convenience (for example, where spouses have not met before the marriage or met only shortly). However, an arranged marriage is a genuine marriage if it is a result of free will and wish of the spouses to create together a durable family unit as a married couple and to lead an authentic marital life." (Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014, https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf)

2.3. Ten derde kan uit de beschikbare landeninformatie dan ook meteen het leeftijdsverschil tussen verzoeker en zijn echtgenote weerlegd worden. Uit het feit dat verzoeker 9 jaar ouder is dan de referentiepersoon en zij 18 jaar op het moment van het huwelijk zou volgens verwerende partij aantonen dat het om een schijnhuwelijk gaat. Ook hier werd op geen enkel moment landeninformatie geraadpleegd. In Eritrea is het helemaal niet ongebruikelijk dat vrouwen op zeer jonge leeftijd huwen en jonger zijn dan hun echtgenoot, zoals in casu het geval is, integendeel:

"It is widely acknowledged in Eritrea that girls are married earlier than boys. The traditional view holds that the ideal age for marriage for a girl is between 12 and 18. In one study, the view was expressed that marrying girls at a young age was necessary to ensure their virginity before marriage and 3 protect "the woman from sin. " The ideal age for marriage for men is not correspondent with that of women. In the study mentioned above, many respondents claimed that men should wait until they are between at least 20 and 25, with some asserting that 25 be the minimum age, because of the many responsibilities a man assumes once he is married."

2.4. Ten vierde, verwijst verwerende partij naar het feit dat er weinig tot geen huwelijksleven zou zijn. Ze merkt op dat "ze gehuwd zijn op 23 mei 2010 en slechts 1 jaar hebben samengewoond, doch als meneer toen in legerdienst was en hij waarschijnlijk amper thuis was. Dat ze elkaar in november 2011 voor het laatst hebben gezien omdat verzoeker toen wegluchtte uit Eritrea. Mevrouw in 2017 dan maar ook vertrok uit Eritrea". Er zou volgens verwerende partij amper sprake zijn van enig huwelijksleven. Verder verwijst men naar 'andere dossiers' om te stellen dat het enige opzet van de procedure gezinshereniging erin bestaat om op een veilige manier naar Europa te komen.

Dat verzoeker en zijn echtgenote maar 1 jaar hebben samengewoond klopt niet. Zoals verwerende partij stelt heeft het huwelijk plaats gevonden in mei 2010 en is meneer in november 2011 gevlucht. Verzoeker en referentiepersoon hebben meer dan anderhalf jaar, welgeteld 1 jaar en 6 maanden samengewoond samen met verzoekers familie. Het getuigt opnieuw van een onzorgvuldige werkwijze van verwerende partij.

Dat verzoeker waarschijnlijk amper thuis is geweest toen hij nog in Eritrea was en zij weinig tot geen huwelijksleven hebben, is slechts een persoonlijke mening van verwerende partij en zegt niets over de intenties van het echtpaar. Op geen enkel moment werd verzoeker noch referentiepersoon hierover ondervraagd. Opnieuw heeft verwerende partij de moeite niet genomen om het CGVS gehoor en de DVZ vragenlijst van de referentiepersoon als de verklaringen die verzoeker aflegde bij de ambassade door te nemen. Uit hun verklaringen blijkt dat zij al die jaren contact onderhielden en verzoeker zijn echtgenote financieel ondersteunde en er dus wel degelijk sprake is van een huwelijksleven.

Voorts, ziet verwerende partij over het hoofd dat het huwelijk van de referentiepersoon de kern uitmaakte van haar asielrelaas. Zij heeft bij het CGVS duidelijk verklaard welke problemen zij en haar schoonfamilie hebben gekend omdat haar echtgenoot, als soldaat, gevlucht is uit Eritrea en de referentiepersoon als echtgenote van verzoeker werd gearresteerd en ondervraagd.

Op basis van haar verklaringen blijkt nét heel duidelijk dat zij gehuwd is en een huwelijksleven heeft met verzoeker.

Een motivering die zich toespitst op wat er in andere gezinsherenigingsdossiers 'zou' gebeurd zijn, is een motivering die faalt verzoekers visumaanvraag op individuele gronden en op grond van de gegevens eigen aan zijn individuele situatie te beoordelen. De motivering is naast niet-pertinent ook gewoon gebrekkig. Dat aanvragen gezinshereniging met een erkend vluchteling op dezelfde wijze verlopen, is nogal evident. Het gros van de personen dat uit Eritrea vlucht is jong en op huwbare leeftijd omdat ze die dienstplicht en alle mishandelingen die erbij horen willen ontvluchten. Dat is geen frivool gegeven. Het is nogal evident dat de echtgenoot van een Eritrese vluchteling moet wachten tot zijn partner een verblijfsrecht heeft om een visumaanvraag in te dienen, dat is immers een wettelijke voorwaarde. Verwerende partij moet de beslissing individualiseren en verzoekende partij ziet niet in wat de relevantie is van wat er zou gebeuren in andere visumaanvragen van andere personen.

Er werd voorbijgegaan aan het feit dat na gedwongen migratie uit vrees voor vervolging gezinshereniging de enige optie is om het huwelijksleven voort te zetten.

Het is aan verwerende partij om onpartijdig het geheel van de bewijselementen te beoordelen, en niet een deel van het bewijs te verwerpen, louter en alleen omdat er uit andere dossiers zou blijken dat het enige opzet van de procedure gezinshereniging erin bestaat om op een veilige manier naar België te kunnen komen.

2.5. Tot slot, wat de bewijzen van de relatie betreft, wordt er gesteld dat er conversatiegesprekken werden voorgelegd die dateren vanaf eind 2019 tot nu en deze onvoldoende zijn om aan te tonen dat betrokkenen gedurende al die jaren een lange afstandhuwelijk hebben onderhouden.

Verzoeker merkt op dat het manifest onjuist is dat de gesprekken ten vroegste dateren van eind mei 2019. De vroegste conversatiegesprekken dateren van augustus 2017. Het getuigt opnieuw dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze onderzoek heeft gevoerd.

Ook hier heeft men nagelaten de verklaringen van het echtpaar erop na te lezen. Ze hebben nochtans verklaard dat ze al die jaren contact hebben onderhouden.

Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 van de richtlijn moeten de lidstaten voorts bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23)

Welke bewijzen van de relatie waren naast de huwelijksakte en huwelijksdocumenten nu voorhanden:

Verzoeker en zijn echtgenote zijn meer dan 10 jaar geleden gehuwd in Adim Neger te Eritrea. Ze zijn in het huwelijk getreden op 23 mei 2010. Zoals de gewoonte in Eritrea is het een gearrangeerd huwelijk. Volgens de traditionele normen waarmee verzoeker en zijn echtgenote zijn opgegroeid is het niet ongebruikelijk dat de vrouw jonger is dan haar echtgenoot. Nadien hebben ze 1 jaar en acht maanden samengewoond.

Ook ten tijde van haar asielinterview verklaarde verzoekers echtgenote reeds gehuwd te zijn met verzoeker.

Verzoeker en zijn echtgenote spreken dezelfde taal.

Verzoeker vertelde op de ambassade dat ze een ceremonie hebben gehad met ongeveer 20 personen en nadien een huwelijksfeest met ongeveer 50 personen. De referentiepersoon verklaarde ook dat er twee feesten waren, eerst in Adim Neger het geboortedorp van de referentiepersoon en nadien in Adi Gombolo het geboortedorp van verzoeker.

Verzoeker en de referentiepersoon hebben 1 jaar en 6 maanden samengewoond bij de familie van verzoeker.

Verzoeker is in november 2011 gevlucht uit Eritrea. De referentiepersoon wist dat haar echtgenoot in Tel Aviv verbleef. Ze weet dat hij niet erkend is als vluchteling, maar een soort tijdelijk visum heeft dat verzoeker om de 2 à 3 maanden moet vernieuwen in Israël.

De referentiepersoon weet waarom haar man gevlucht is. Ze hebben steeds contact onderhouden zowel toen de referentiepersoon nog in Eritrea was, als gedurende haar reisweg naar België. Heden onderhouden ze nog steeds contact. Ze communiceren via Messenger.

Verzoeker heeft zijn echtgenote financieel ondersteund tijdens haar reisweg naar België.

Verzoeker heeft ook conversatiegesprekken die dateren vanaf 2017 tot nu tussen hem en zijn echtgenote voorgelegd.

Verwerende partij heeft geen interview gehouden met de referentiepersoon om na te gaan of zij de informatie die verzoeker heeft bezorgd aan de ambassade kon bevestigen, of om eventuele onduidelijkheden uit te klaren, noch heeft zij de verklaringen van de referentiepersoon tijdens haar asielaanvraag erop nagelezen om hun verklaringen te vergelijken.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). De referentiepersoon heeft bijgevolg het recht om gehoord te worden.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

De referentiepersoon had moeten gehoord worden, net als verzoeker, en beiden hadden de mogelijkheid moeten krijgen om een antwoord te bieden op de aantijgingen van verwerende partij en de misvattingen die er heersen bij verwerende partij over de aard van hun relatie.

Verwerende partij is er toe gehouden alle relevante elementen te betrekken in haar onderzoek en zorgvuldig onderzoek te doen aangaande alle relevante elementen. Verwerende partij is ertoe gehouden de beslissing te individualiseren en te betrekken op alle relevante elementen van het dossier.

3. Verwerende partij houdt geen rekening met de situatie, repressie en vervolging in Eritrea en de moeilijke administratie, humanitaire en veiligheidssituatie waarin verzoeker en zijn echtgenote zich bevonden. De bestreden beslissing stelt "In november vluchtte meneer weg uit Eritrea Mevrouw vertrok in 2017 dan ook maar uit Eritrea".

Elke man van verzoekers leeftijd en vrouw zoals referentiepersoon vrezden een gedwongen legerdienst in Eritrea, en riskeert het slachtoffer te worden van buitensporige gerechtelijke vervolging omwille van illegale grensoverschrijding.

Objectieve landeninformatie toont de mensonwaardige omstandigheden aan waarin men deze militaire dienstplicht van onbepaalde duur dient te vervullen. Deze informatie is algemeen gekend maar bovenal dient dit zelfs niet aangetoond te worden gezien de referentiepersoon erkend werd door het CGVS en gezien de DVZ indien ze vragen heeft dit maar te vragen heeft aan verzoeker en zijn echtgenote.

"The use of and indefinite military conscription, amounting to forced labour, continued despite an agreement to end the protracted border dispute with Ethiopia, a dispute the government had used to justify prolonged national military service. Thousands were prevented from travelling abroad without government permission, or due to repeated border closures. Eritreans fleeing the country were subjected to serious human rights violations in transit. Arbitrary detention and enforced disappearances continued. Security forces restricted the right to freedom of expression inside the country, and government supporters attacked and threatened human rights defenders in the diaspora.

Thousands of Eritreans continued to flee the country primarily to avoid the imposition of an indefinite military national service programme, and the general human rights situation and sought asylum in other countries. They faced serious human rights abuses while in transit; many were subjected to detention, abduction, sexual abuse, torture and other ill-treatment in transit countries on their way to Europe, particularly in Libya. In Addition to Eritrean asylum seekers, 1300 Somali refugees in Eritrea crossed the border to Ethiopia after the Eritrean government dosed the Umkulu refugee camp." (Amnesty International, Eritrea 2019 <https://www.amnestv.org/en/countries/africa/eritrea/reDort-eritrea/>)

"The situation of conscripts in the military component of national service is much harder than in the civilian component. To some extent, this is due to the circumstance that military commanders have almost unlimited power over their subordinates. There are no known regulations or guidelines that define the powers of the commanders, the treatment of subordinates or measures against the abuse of power. 236 According to one source, an internal directive of 2005 delegated the power for punishments in military service from military courts to the commanders.237 Problematic circumstances in military service are described below. • Punishment for lack of discipline - including inability to learn skills correctly - is often harsh and arbitrary, being imposed by military commanders. Conscripts are reported to be beaten or tied up for hours or days.238 • Most military units have own prisons, in which conditions are reportedly precarious. Some prisons are located underground or in shipping containers. They are often overcrowded, with tenuous hygienic, medical and nutrition conditions.239 • Work assignments are hard; 72-hour work weeks are reported.240 Also military exercises are reported to be overly demanding.241 • Leaves are unregulated: they are prolonged, shortened or denied at the will of commanders.242 • Many female conscripts are subjected to sexual abuse (see Chapter 2.6.3.). • The duration is not limited, and conscripts do not know their release date. Duty times of 10 or 20 years are common (see Chapter 2.4.)." (EASO, EASO Country of Origin Information Report - Eritrea: National service, exit, and return https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/2019_EASO_COI_Eritrea_National_service_exit_and_return.pdf)

"The mandatory national service continued to be extended indefinitely despite the government's promise in 2014 to end the system of unlimited service. Significant numbers of national service conscripts remained in open-ended conscription, some for as long as 20 years. Although under the law the minimum conscription age was 18, in practice children continued to be subjected to military training under the requirement that they undergo grade 12 of secondary school at the Sawa National Service training camp. There they faced harsh living conditions, military-style discipline and weapons training. (...)

Conscripts were paid low wages and had limited and arbitrarily granted leave allowances which, in many cases, disrupted family life. They served in the defence forces and were assigned to agriculture, construction, teaching, the civil service and other roles. There was no provision for conscientious objection.

Older people continued to be conscripted into the "People's Army", where they were given a weapon and assigned duties under threat of punitive repercussions. Men of up to 67 years of age were conscripted." (Amnesty International, Amnesty International Report 2016/17 - Eritrea, 22 February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58b034003f.html>)

Het 'Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit' bevestigt uitgebreid het risico dat verzoeker loopt op een mensonwaardige behandeling tijdens de verplichte dienstplicht (United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit , 25 October 2016, Version 4.0e, <http://www.refworld.org/docid/5852c5c44.html>).

Daarnaast loopt verzoeker het risico op langdurige detentie in onmenselijke omstandigheden omwille van desertie en illegale grensovergang, wat verklaart waarom Eritrese gezinsherenigers 'blijven hangen' rond de ambassade in plaats van terug te keren naar Eritrea:

"From prison, deserters are sent back to their units, while draft evaders usually first undergo military training. 276 Once deserters are back to their military unit, commanders decide arbitrarily on the followup. This may be additional prison time in the unit's prison, potentially including torture, or reintegration into the unit. In some units, committees are in place to decide on the punishment.277 Reports on the treatment of deserters from civilian national service are scarce. Some sources also indicate that after their time in prison, they are usually transferred to a military unit. Some are also returned to their previous working place.278 2.7.1. Treatment of family members Family members of deserters or draft evaders are sometimes imprisoned for a couple of weeks or months in order to put pressure on the searched persons to report back to the unit. This applies as long as the searched person is believed to be still inside Eritrea. Once the person has left the country, the relatives are usually released.279" (EASO, EASO Country of Origin Information Report - Eritrea: National service, exit, and return https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/2019_EASO_COI_Eritrea_National_service_exit_and_return.pdf)

"The right of people to leave the country was restricted. The authorities continued to prohibit those aged between five and 50 years from travelling abroad and anyone attempting to leave through borders was subject to arbitrary detention." (Amnesty International, Amnesty International Report 2016/17 - Eritrea, 22 February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58b034003f.html>)

The EASO Eritrea Country Focus report of May 2015 ('the May 2015 EASO Report'), citing Proclamation 24/1992, an interview with Representatives of the Department for Immigration and Nationality by the Swiss Federal Office for Migration during a 2013 technical mission and a response by the Research Directorate of the Canadian Immigration and Refugee Board (IRB) stated: 'According to Proclamation 24/1992, a valid passport, an exit visa and an international health certificate are required in order to leave Eritrea legally. The EASO report citing the same Proclamation stated: 'Violations of the exit rules laid down in Proclamation 24/1992 or attempts to cross the border illegally or to help others to do so are — according to the law — punishable by prison sentences of up to five years and/or fines of up to 10,000 birr'.197 16.1.2

The UN Report of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea, published 4 June 2015 ('the UNCOI report 1): 'Proclamation No. 82/1995 regulating national service prohibits Eritrean citizens of military age to go abroad unless they can prove that they have fulfilled their national service duty or that they are permanently exempted. They might also show their registration card and leave a bond of 60,000 Nakfa [c. £3,600/198] as security that they will return to Eritrea to perform their national service when they will be called for conscription. However, the system that was supposed to deliver registration cards to citizens ahead of their national service has never been put in place. Proclamation No. 82/1995 also obliges applicants for a visa to identify another person as "guarantor". The "guarantor" commits to pay a specified amount should the visa holder not come back to the country.' (United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit , 25 October 2016, Version 4.0e, <http://www.refworld.org/docid/5852c5c44.html>)

Het objectieve risico op vervolging dat verzoeker bij een terugkeer naar Eritrea loopt, blijkt uit een rapport van Human Rights Watch (Human Rights Watch, World Report 2017 - Eritrea, 12 January 2017, <http://www.refworld.org/docid/587b5848a.html>):

"A Swiss immigration fact-finding mission to Asmara, Eritrea's capital, in March, however, concluded "proof of improved human rights conditions is still missing" and that involuntary returnees could count on imprisonment and perhaps torture. In October, an appellate tribunal in the United Kingdom held that Eritreans of draft age who left the country illegally and are involuntary returned to Eritrea "face a real risk of persecution, serious harm or ill-treatment"; these abuses, the decision said, violate the European Convention on Human Rights. The UK Home Office amended its immigration policy to conform to the tribunal's holding.

In May; Sudan expelled over 400 Eritrean refugees and asylum seekers to Eritrea. Most were promptly incarcerated according to Col witnesses. "

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met wat het EHRM omschrijft in Tanda- Muzinga als "es évènements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié"(...) », wei integendeel.

Volgens het EHRM moet er bij een gezinshereniging met een vluchteling, rekening gehouden worden met «andere bewijselementen» die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79; EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §59). Het EHRM verwijst in deze arresten ook naar zijn rechtspraak inzake het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, TandaMuzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47)

Verwerende partij schendt het recht op gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenoot.

Zoals hierboven reeds uiteengezet dienen de aanvragen gezinshereniging van personen die internationale bescherming genieten beoordeeld te worden met flexibiliteit en begrip voor de bijzonder precaire situatie waarin de aanvragers zich bevinden.

Verwerende partij heeft dit miskend op een wijze die verzoeker enkel in de meest duidelijke bewoordingen kan veroordelen. De beslissing staat bol van onzinnige, kwalijke veralgemeningen die het internationaal recht, de menselijke waardigheid en het recht om als individu in oogmerk genomen te worden en niet als lid van een groep op basis van nationaliteit, miskennen.

Enkel verzoeker werd aan een interview onderworpen op de Belgische ambassade te Tel Aviv, maar verwerende partij vond het blijkbaar niet nodig de inhoud van die verklaringen te toetsen bij de referentiepersoon die niet gehoord werd.

Het is volstrekt onduidelijk waarom verwerende partij deze informatie niet heeft betrokken in haar beslissingname en niet in overweging genomen heeft. Niet alleen maakt dit een flagrante schending van de motiveringsplicht uit, maar handelt verwerende partij ook ronduit onzorgvuldig door de referentiepersoon niet te horen en haar verklaringen die ze destijds tijdens haar asielaanvraag heeft afgelegd niet door te nemen.

Verwerende partij had zorgvuldig onderzoek moeten doen aangaande alle elementen van het administratief dossier waarvan zij kennis had, zoals de verklaringen tijdens de asielprocedure over het huwelijk die stroken met de verklaringen van verzoeker bij de Belgische ambassade. Verwerende partij had rekening moeten houden met alle moeite die de referentiepersoon gedaan heeft om terug in contact te komen met haar echtgenote, de conversatiegesprekken en rekening moeten houden met de financiële ondersteuning. Vernietiging vanwege een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de bepalingen van artikel 11, §1, tweede lid en 12bis Vw. van de dringt zich op (RvV, 30 juni 2016, nr. 170.949).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur waarbij men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door

het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verwerende partij schendt het redelijkheidsbeginsel."

In haar verzoekschrift dat werd ingediend in het kader van dossier RvV 254 486 zet de verzoekende partij haar tweede middel iets uitgebreider en als volgt uiteen:

"TWEEDE MIDDEL: schending van artikel 12 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 7 van het Handvest, schending van artikel 8 juncto 14 van het EVRM, schending van de artikelen 10 en 11 en 12bis Vw., schending van motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheids- en redelijkheidsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur, schending van het hoorrecht, motiveringsplicht en het individualiseringsbeginsel als algemene rechtsbeginselen van de Unie

Verwerende partij stelt te weigeren het huwelijk van verzoeker met de referentiepersoon te erkennen, waardoor het huwelijk geen recht op gezinshereniging opent. Verwerende partij verwijst naar artikel 146bis B.W., naar de Belgische internationale openbare orde, en de mogelijkheid voor elke Belgische overheid om te weigeren een huwelijk te erkennen

Artikel 146bis B.W. is enkel van toepassing indien één van de echtgenoten de Belgische nationaliteit heeft, quod non in casu.

Wanneer het een huwelijk betreft waarbij twee niet-Belgen betrokken zijn, speelt het Belgische recht niet en moet enkel worden gekeken naar het buitenlandse recht. Dat buitenlandse recht zegt vaak ook iets over de toestemmingsvereiste en over de eventuele sanctionering van geveinsde huwelijken. Artikel 146bis BW kan hier dus niet worden ingeroepen om de erkenning van het huwelijk te weigeren.

Wanneer het buitenlands recht schijnhuwelijken niet kent en/ of niet sanctioneert, verschijnt artikel 146bis BW opnieuw ten tonele maar deze keer onder de noemer van de exceptie van de openbare orde. In België wordt immers algemeen aanvaard dat huwelijken waarbij minstens één van de echtgenoten kennelijk niet de intentie heeft om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen strijdig zijn met de Belgische internationale openbare orde.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of verwerende partij heeft onderzocht of het Eritrese recht de figuur van het schijnhuwelijk kent en/of sanctioneert, en er kan dan ook niet zonder meer in voorliggend geval toepassing gemaakt worden van artikel 146bis B.W.

In casu moet er toepassing gemaakt worden van de bepalingen in de Gezinsherenigingsrichtlijn en de omzetting in nationaal recht die het mogelijk maken een onderzoek te voeren indien er gegronde vermoedens zijn dat het huwelijk dat het recht op gezinshereniging opent een schijnhuwelijk is, en de bepalingen die toelaten de gezinshereniging te weigeren in het geval er vaststaat dat het huwelijk in kwestie effectief een schijnhuwelijk is.

Verwerende partij moet zich op de correcte wettelijke bepaling baseren om de gezinshereniging met de referentiepersoon te weigeren.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr; 233. 222).

Dat verwerende partij er niet in slaagt om toepassing te maken van de correcte wettelijke bepalingen komt de kwaliteit van de beslissing niet ten goede en maakt het bijzonder moeilijk voor verzoeker om zijn beroepsmogelijkheden in te schatten. Het tast de draagkracht van de motivering voor de bestreden beslissing op fundamentele wijze aan en maakt een schending uit van de motiveringsplicht in de zin van art. 3 van de wet van 29 juli 1991, en als Unierechtelijk rechtsbeginsel.

I. Toepassenlijk recht

Nationaal rechtelijke bepalingen:

Art. 10. § Vw.:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...)

4° (...)

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam. (...)"

Artikel 11, §1, eerste lid Vw.:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(...)

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven."

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet; met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast."

Art. 12bis Vw.:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli

2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

"1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, IObis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. IObis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband. "

Artikel 12bis, §5 en §6 Vw.:

"§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [4 met betrekking tot die band]4 in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "[d]e situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen

beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging. "

Artikel 5.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "Het verzoek gaat vergezeld van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden."

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken. "

De Commissie verwijst in verband met de documenten die kunnen gevraagd worden naar de bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten, en het feit dat dit betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst:

"Krachtens artikel 11 is artikel 5 van toepassing op de indiening en behandeling van het verzoek, onverminderd de afwijking met betrekking tot officiële bewijsstukken in artikel 11, lid 2. Krachtens artikel 5, lid 2, mogen lidstaten derhalve verzoeken om documenten waaruit de gezinsband blijkt, en desgewenst gesprekken houden en ander onderzoek verrichten, indien dat noodzakelijk wordt geacht. De bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst." (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, , COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 22).

De lidstaten hebben geen beoordelingsmarge om bij het ontbreken van officiële documenten andere bewijsmiddelen in ontvangst te nemen:

"In artikel 11, lid 2, wordt expliciet, zonder dat er sprake is van een beoordelingsmarge, bepaald dat een beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter gebaseerd kan zijn op het ontbreken van bewijsstukken en dat de lidstaten in dergelijke gevallen "ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een (...) gezinsband" in aanmerking moeten nemen. Aangezien dergelijke "andere bewijsmiddelen" moeten worden beoordeeld overeenkomstig het nationaal recht, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge. Wel moeten zij duidelijke regels vaststellen voor de vereisten inzake deze bewijsmiddelen. Voorbeelden van "andere bewijsmiddelen" voor het aantonen familiebanden zijn schriftelijke/mondelijke verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal als documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten. Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten. De Commissie meent dat indien er gerede twijfels bestaan nadat andere soorten bewijs zijn onderzocht, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat er sprake is van fraude, als laatste middel DNA-tests kunnen worden gebruikt⁷². De Commissie is van mening dat de lidstaten in voorkomend geval de UNHCR-beginselen inzake DNA-tests in acht moeten nemen". (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, , COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 23).

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22).

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC)*, februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55elcf2.html>)

Art 16.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

"2. De lidstaten kunnen tevens het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of de

verblijfstitel van gezinsleden intrekken of weigeren te verlengen indien is vastgesteld dat:

a) er valse of misleidende informatie is verstrekt, valse of vervalste documenten zijn gebruikt, of anderszins fraude is

gepleegd of onwettige middelen zijn gebruikt;

b) het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend tot stand is gebracht om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in een lidstaat te verkrijgen. "

Artikel 16.4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

"4. De lidstaten kunnen specifieke controles verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan dat er sprake is van fraude of een schijnhuwelijk, -partnerschap of -adoptie, zoals bedoeld in lid 2. Er kunnen ook gerichte controles uitgevoerd worden bij de verlenging van de verblijfstitel van gezinsleden."

De Commissie geeft aan dat lidstaten enkel specifieke controles mogen verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan van een schijnhuwelijk. Algemene controles zijn uit den boze:

"Overeenkomstig artikel 16, lid 4, kunnen de lidstaten specifieke controles verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan dat er sprake is van fraude of een schijnhuwelijk, -partnerschap of -adoptie. Algemene controles van specifieke categorieën huwelijken, partnerschappen of adoptiezaken zijn echter niet toegestaan." (Europese Commissie, *Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging*, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg. 27).

De Commissie verwijst verder naar afdeling 4.2 van de richtsnoeren inzake de richtlijn vrij verkeer van 2009 als uitgangspunt voor de definities (Europese Commissie, *Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging*, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 27).

Uit die Mededeling blijkt dat een huwelijk slechts een schijnhuwelijk kan zijn indien het enige doel van het huwelijk een verblijfsvoordeel was en dat de kwaliteit van de relatie er verder niets toe doet:

"4.2. Schijnhuwelijken

In overweging 28 van de richtlijn worden schijnhuwelijken omschreven als huwelijken die zijn aangegaan met als enig doel het in de richtlijn neergelegde recht van vrij verkeer en verblijf te kunnen genieten, waarop anders geen aanspraak zou kunnen worden gemaakt. Een huwelijk kan niet als een schijnhuwelijk worden beschouwd louter omdat het een immigratievoordeel of enig ander voordeel oplevert. De kwaliteit van de relatie is irrelevant voor de toepassing van artikel 35." (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 inzake richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313 definitief, blz. 15-17)

Verder verwijst de Commissie naar de handleiding schijnhuwelijken die betrekking heeft op schijnhuwelijken tussen EU-burgers en onderdanen van derde landen in het licht van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden,

om ook voor gezinshereniging met derdelanders als richtsnoer te fungeren, in het bijzonder op het gebied van onderzoeksinstrumenten en - technieken en grensoverschrijdende samenwerking (zie Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014, https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf).

Daaruit blijkt dat om van een schijnhuwelijk te spreken er op zijn minst sprake moet zijn van artificieel gedrag, de wil te bedriegen voordat, en op het moment dat, beide partijen in het huwelijk treden. Als een huwelijk oprecht begint maar later de wil tot een duurzame relatie verdwijnt is het geen schijnhuwelijk. Het enige doel van het huwelijk moet zijn om een verblijfsvoordeel te krijgen. Het loutere feit dat een huwelijk een verblijfsvoordeel oplevert maakt het geen schijnhuwelijk:

"Artificial conduct Firstly, the conduct; through which EU law is abused, must be artificial in the sense that it is a feigned imitation, lacking naturalness, sincerity or spontaneity. When it comes to marriages of convenience, the abusive conduct is linked to the absence of intention of the married couple to create a family as a married couple and to lead a genuine marital life.

The abusive character of marriages of convenience is represented by mala fide of the spouses 13 prior to and at the moment they enter into the marriage.

Marriages which started off as genuine marriages but later descended into something that is merely of form should not be considered as marriages of convenience even where a marriage that would otherwise have been terminated by divorce is maintained for the sole purpose of continuing to confer on the non-EU spouse a right of residence under EU law on free movement of EU citizens.

Sole purpose The abusive conduct must be made with the purpose of obtaining the right of free movement and residence under EU law. As the notion of "sole purpose" is an autonomous concept of EU law, it must be interpreted according to EU law, taking into account primarily the purpose of this concept in the wider context of the fundamental freedom to move and the fight against abuse. Therefore, the notion of "sole purpose" should not be interpreted literally (as being the unique or exclusive purpose) but rather as meaning that the objective to obtain the right of entry and residence must be the predominant purpose of the abusive conduct. A conduct aimed at abusively acquiring more than one unfair advantage (such as, in addition to the right of residence, a tax advantage) may also be considered as abusive. On the other hand, a marriage cannot be considered as a marriage of convenience simply because it brings an immigration advantage, or indeed any other advantage (for example the right to a particular surname, location-related allowances, tax advantages or entitlement to social housing for married couples)." (Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014, https://www.aQii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf)

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet in een individualiseringsplicht: "In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

"Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt". Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken" moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht". [...] Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt

de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren" Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen".

Uit de bestreden beslissing lijkt dat verwerende partij op geen enkel ogenblik onderzoek heeft gevoerd naar de reden van het huwelijk van verzoeker en de formaliteit van hun huwelijk, namelijk dat zij een geldig religieus huwelijk hebben afgesloten.

EVRM:

Rechtspraak van het EHRM ivm art. 8 EVRM:

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

In het arrest *Tuquabo-tekke t. Nederland* omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... À ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en œuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui

ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, Tanda-Muzinga vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Vluchtelingenconventie:

Artikel 12 van de Vluchtelingenconventie bepaalt ten slotte:

"1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf.
2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig, de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden zijn erkend indien de betrokkene geen vluchteling was geworden. "

Staten worden vanwege de vluchtelingenstatus ertoe genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort (zie stuk 4, Familierechtbank Luik, afdeling Luik, 16/1959/B, 27 januari 2017).

II. Toegepast op de bestreden beslissing

Verwerende partij had toepassing moeten maken van artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en artikel 11 van de Vreemdelingenwet. Het is aan de hand van die artikelen dat er kan vastgesteld worden of er sprake is van een schijnhuwelijk dat toelaat om het recht op gezinshereniging met een derdelander met verblijfsrecht in de Unie te weigeren.

Verwerende partij moet dus (1) motiveren welke "gegronde vermoedens" er voorhanden waren die een 'gerichte' controle mogelijk maakte en (2) op welke wijze er is komen vast te staan dat het huwelijk in mei 2010 uitsluitend werd afgesloten opdat verzoeker toegang tot het grondgebied zou krijgen.

1. Verwerende partij motiveert niet op basis van welke vermoedens er besloten werd om een interview van verzoeker af te nemen op de Belgische ambassade te Tel Aviv, en er kan dan ook niet onderzocht worden of het om 'gegronde vermoedens' in de zin van artikel 16 van de richtlijn ging of niet.

Na het interview op de ambassade heeft verwerende partij besloten om het parket om advies te vragen.

Het is zeer de vraag of het inwinnen van advies bij het parket, op basis van de zeer beperkte informatie die verwerende partij aan het parket bezorgd heeft, kan doorgaan voor een 'gerichte controle' in de zin van artikel 16 van de richtlijn. Verzoeker meent alleszins van niet.

Verwerende partij bezorgde de volgende informatie aan het parket:

"Aan de ambassade in Tel Aviv werd gevraagd een interview van de man af te nemen. Hieruit blijken de volgende elementen:

Volgens de man huwden ze op 23/05/2010; het betrof een gearrangeerd huwelijk

- *Huwelijksceremonie met ongeveer 20 personen*
- *Nadien een feest met +/- 50 personen*
- *Ze zagen elkaar voor het laatst in november 2011; toen verliet de man het land*
- *De vrouw contacteerde hem toen ze in België was*
- *Volgens de man hebben ze altijd al contact gehouden, zelfs toen de vrouw op de vlucht was en in Soedan en Turkije zat*

De man bracht verder ook nog wat screenshots aan van hem en zijn echtgenote tijdens hun gesprekken. In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 07/09/2020 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk"

Uit de bestreden beslissing is het onduidelijk of verwerende partij meent dat er wél een huwelijk werd afgesloten in 2010, maar dit een schijnhuwelijk zou betreffen, of dat ze meent dat er een huwelijk werd afgesloten, maar het echtpaar te weinig tijd bij elkaar zou doorgebracht hebben of dat er getwijfeld wordt aan het feit dat er een huwelijk werd afgesloten.

Verwerende partij moet duidelijk motiveren én de correcte regelgeving toepassen. De motivering in de bestreden beslissing is vaag en maakt een onontwaaarbaar kluwen uit.

Dat het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote een gearrangeerd huwelijk betrof en ze elkaar voor het laatst in november 2011 zagen, zijn geen 'gegronde vermoedens' dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Volgens de traditionele normen waarmee verzoeker en zijn echtgenote zijn opgegroeid is het de gewoonte dat huwelijken gearrangeerd worden door hun families:

"Generally, girls marry at an early age, sometimes as young as fourteen. A large share of marriages in the rural areas are still arranged by the family groups concerned. As a result traditional marriage practices within different areas may vary from one ethnic group to another; for example, betrothal arrangement, wedding day ceremony, the practice of dowry, the family life and the regulations with respect to divorce and child custody are as an example of the difference.

"In most Eritrean ethnic groups except the Kunama, women do not choose their partners. "

Bovendien is een gearrangeerd huwelijk geen schijnhuwelijk:

"Some genuine marriages are sometimes incorrectly considered as marriages of convenience.

Arranged marriage In arranged marriages, both spouses fully and freely consent to the marriage, although somebody else (such as parents, a matchmaking agent, matrimonial site or a trusted third party) takes a leading role in the choice of partner. On the outward face of it, arranged marriages may resemble marriages of convenience (for example, where spouses have not met before the marriage or met only shortly). However, an arranged marriage is a genuine marriage if it is a result of free will and wish of the spouses to create together a durable family unit as a married couple and to lead an authentic marital life." (Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september

2014, https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf)

Het feit dat het echtpaar elkaar voor het laatst zagen in november 2011 zegt niets over de intenties van verzoeker op het moment dat het huwelijk werd afgesloten, met name in 2010. De verklaringen van verzoeker werden niet gelezen in functie van de DVZ-vragenlijst afgenomen van de referentiepersoon in het kader van haar asielaanvraag, noch in functie van het CGVS-gehoorverslag van de referentiepersoon en verzoekers rol daarin, noch in functie van de legerdienstplicht die verzoeker uitoefende in Eritrea en het vervolgingrelaas van verzoeker en van de referentiepersoon. Er wordt geen rekening gehouden met de gelijklopende verklaringen van het echtpaar omtrent hun huwelijk, dat ze gehuwd zijn op 23 mei 2010, dat ze twee feesten hebben gehad, eerst een huwelijksceremonie in het geboortedorp van de referentiepersoon, Adim Neger, en nadien in het geboortedorp van verzoeker, Adi Gombolo, noch dat zij gedurende al die jaren steeds contact hebben onderhouden met elkaar, noch met het feit dat verzoeker zijn echtgenote financieel ondersteunde tijdens haar reisweg naar België.

Er worden geen gegronde vermoedens aangevoerd die zouden moeten wijzen op een schijnhuwelijk. Verwerende partij heeft zich enkel gebaseerd op het gehoor dat werd afgenomen op de ambassade. Op geen enkel moment wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de verklaringen die de referentiepersoon heeft afgelegd bij de DVZ tijdens haar asielaanvraag en bij het CGVS tijdens haar persoonlijk onderhoud. Het lijkt dus dat verwerende partij de verklaringen van de referentiepersoon niet heeft doorgenomen, en hiervan ook geen kopie heeft bezorgd aan het parket.

2. Verwerende partij verwijst naar het advies dat zij in september 2020 inwon bij het parket omtrent de erkenning van het huwelijk. Verwerende partij maakt zich het advies van het parket eigen door het over te nemen in de motivering. Het parket meent dat het om een schijnhuwelijk gaat. Het parket wijst op verschillende zaken:

- Het document dat als huwelijksakte moet dienen, betreft een certificaat van een kerkelijk huwelijk. Hoewel in Eritrea een huwelijk kan gesloten worden in burgerlijke vorm (gemeente), in religieuze vorm (kerk) of op basis van het gewoonterecht, moet het huwelijk steeds bij de burgerlijke stand geregistreerd worden om officieel geldig te zijn. Een loutere kerkelijke huwelijksakte kan dan ook niet het bewijs leveren van een geldig huwelijk. In casu blijkt niet dat het huwelijk in Eritrea geregistreerd werd bij de burgerlijke stand. Bovendien is het document niet gelegaliseerd en kan de echtheid ervan derhalve onmogelijk gegarandeerd worden. Een Eritrese religieuze huwelijksakte is gemakkelijk na te maken. Er zou zelfs geen originele akte voorhanden zijn in het Visumdossier de foto's op de huwelijksakte ontbreken. Meneer heeft geen enkel officieel identiteitsbewijs. Het staat dus zelfs niet vast dat meneer werkelijk de man is die in de huwelijksakte als de echtgenoot van mevrouw wordt vermeld.*
- Gearrangeerd huwelijk: het huwelijk werd door de families van betrokkenen geregeld. Betrokkenen kenden mekaar niet voor de voltrekking van het huwelijk. Ze hebben mekaar slechts enkele dagen voordien ontmoet om het huwelijk te regelen.*
- Leeftijdverschil: meneer is 9 jaar ouder dan mevrouw. Mevrouw pas 18 jaar toen ze huwde.*
- Weinig tot geen huwelijksleven: na het huwelijk d.d. 23.05.2010 hebben ze ongeveer 1 jaar samengewoond, doch als meneer toen in legerdienst was, was hij waarschijnlijk amper thuis. In november 2011 zagen ze mekaar voor het laatst. Meneer vluchtte immers uit Eritrea en belandde in Israël, waar hij thans nog steeds verblijft. Mevrouw vertrok in 2017 dan ook maar uit Eritrea. Het parket stelt dat van enig huwelijksleven er amper sprake is geweest. Volgens het parket is het dan ook weinig realistisch dat een gearrangeerd huwelijk tussen 2 mensen die mekaar niet kennen en sindsdien oorkamper de kans hebben gehad om mekaar beter te kunnen leren kennen, nu in België plots in een duurzame levensgemeenschap zou resulteren. Uit andere dossiers weten we intussen dat het enige opzet van de procedure gezinshereniging erin bestaat om op een veilige manier naar Europa te kunnen komen.*
- Weinig relatiebewijzen: er worden enkele conversaties op de smartphone voorgelegd die dateren vanaf eind 2019 tot nu. Dit is onvoldoende om aan te tonen dat betrokkenen gedurende al die jaren een lange afstandshuwelijk hebben onderhouden.*

De verwerende partij baseert zich enkel op het advies van het parket. Er is geen sprake van een eigen onderzoek. Verwerende partij neemt de woorden van het parket letterlijk over.

In casu heeft de verwerende partij het advies van het parket overgenomen zonder het te toetsen aan de specifieke omstandigheden van verzoeker en zijn echtgenote en de concrete elementen in het dossier. Daarnaast werd er geen rekening gehouden met de specifieke situatie waarin vluchtelingen zich bevinden en het totalitair regime dat ze ontvluchten in Eritrea. Er werd geen soepele beoordeling gehanteerd voor de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker, in tegenstelling tot de rechtspraak van het EHRM.

Zoals hieronder uiteengezet maakt verwerende partij zich schuldig aan een onzorgvuldige werkwijze bij het voorbereiden en het nemen van de bestreden beslissing. Voorts schendt verwerende partij doorheen heel de beslissing de motiveringsplicht.

Artikel 11 Vw vereist dat het moet vaststaan dat het om een schijnhuwelijk gaat. Het moet dus ook vaststaan dat het huwelijk tussen verzoeker en de referentiepersoon uitsluitend afgesloten werd opdat verzoeker het Rijk zou kunnen binnenkomen.

Verwerende partij blijft absoluut in gebreke om dat aan te tonen.

Uit de verklaringen van verzoeker bij de ambassade, het CGVS gehoorverslag van de referentiepersoon en DVZ-vragenlijst die werd ingevuld tijdens haar asielaanvraag blijkt dat het echtpaar gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over elkaar omtrent hun personalia, etniciteit, religie, leeftijd, werk, verblijfplaats, over hoe ze elkaar hebben leren kennen, over hun huwelijksfeest, hun huwelijk, hun familieleden, dat zij bij haar schoonfamilie heeft ingewoond, dat zij en haar schoonfamilie problemen hebben gekend omdat haar man, verzoeker, gestopt was met zijn legerdienst, dat hij gevlucht is naar Israël, dat hij daar nog steeds verblijft, dat zij en haar echtgenoot contact onderhielden toen zij nog in Eritrea was als tijdens haar reisweg naar België, dat haar echtgenoot haar geld opstuurde toen ze in Sudan verbleef (stuk 2 en stuk 8)

Het CGVS heeft het huwelijk en de relatie van de referentiepersoon met verzoeker geloofwaardig geacht op basis van een uitgebreid onderzoek.

De referentiepersoon legt verklaringen af over verzoekers personalia:

-Nationaliteit van uw man?

ERT

-Etnie van uw man?

Tigrinya

-Van waar is hij afkomstig?

Uit Adi Gombolo

-Waar ligt dat juist?

Dat is ook in zoba Maekel in subzona Ghala Nefhi

-Hoever is dat van Adineger?

Er zitten 2 dorpen tussen het is niet zo ver

-Ging u er toe voet naartoe?

Ja

-Hoelang deed u er over?

2 uur ongeveer

-Als u uit eigen dorp vertrok, welke dorpen passeerde u dan?

Adi Hamushte en Laguen

-Was het via een grote weg dat u er naartoe kon?

Ja dat kan maar er zijn kleine paadjes zandweggetjes

-De grotere weg is weg van waar naar waar?

Bedoelt u in Ademneger?

-Ik weet niet u zegt je kan 2 soorten wegen namen naar Adi Gomboio een grote weg en zandweggetjes, die weg van waar naar waar liep die?

Als je vertrekt van Adineger ga je te voet tot Adi Qe en van daar kan je een bus nemen die richting Dubaruwa gaat en je stapt af voor Sala Daro en daarna neem je zandweggetje tot Adi Gombolo

De referentiepersoon legt verklaringen af over hoe ze elkaar hebben leren kennen en hun huwelijk:

-Van waar kende u uw man?

De familie regelde dat huwelijk

-Wanneer mee gehuwd en waar?

In 2010

- Waar was u gehuwd?

Het feest was op 2 plaatsen, eerst in Adineger en dan in Adi Gombolo

-Bent u momenteel nog gehuwd?

ja

-Waar is uw echtgenoot momenteel?

In Israel

-Van wanneer is hij vertrokken?

Van 2011

-Hoelang waren jullie toen een koppel?

Tot nu

-Ja maar echt samen?

Tot hij was vertrokken

-Heeft u ook effectief samengewoond?

Samen in zijn familie

De referentiepersoon legt verklaringen af over verzoekers werk en de reden waarom hij gevlucht is:

-Redenen land verlaten?

Hij was soldaat en het was lang geweest daarom was hij weggevlucht

-Had hij bepaalde rang?

Neen

-Weet u in welke eenheid hij was?

Neen

-Waar was hij normaal gezien gestationeerd?

Naast Akordat

-Na jullie huwelijk was hij terug in dienstplicht gegaan?

Ja hij keerde terug en kwam eens op verlof

De referentiepersoon vertelt over verzoekers verblijf in Israël, hoe hij is kunnen vluchten en op welke manier hij er verblijft:

-Op welke manier was hij vertrokken: legaal of illegaal?

Illegaal

-Welk statuut heeft hij in Israël?

Hij heeft niets enkel een visum van 3 maanden die je elke 3 maanden hernieuwt

- Waarin wordt dat visum gezet?

Ik denk dat het visum is om er te wonen en te werken

-Had uw man een paspoort waarin dat visum staat?

Neen het is gewoon een papier zoals deze = = VZ wijst naar A4 bladen op bureau

Verzoekers echtgenote heeft ook verklaringen afgelegd omtrent de problemen die zij en haar schoonfamilie hebben gekend omwille van het vertrek van haar echtgenoot:

-Het feit dat uw man was vertrokken, heeft u daar concrete gevolgen van ondervonden?

Ja de eenheid van hem kwam veel keer naar zijn, huis en vroegen breng je man, waar is je man dat was ook reden waarom ik naar Aden nager was

-Hebben zijn ouders er last van gehad?

Ja veel ze hebben geprobeerd zijn moeder mee te nemen maar na ene tijd hadden ze het opgegeven

-Hadden ze haar dan meegenomen?

Ja 1 keer

-Waarheen?

Naar Adi Abeito

-Waar ligt dat?

Dat is gevangenis buiten Asmara

-Hoelang zat schoonmoeder daar?

Niet zolang, 1 week of zo

-Hoe is ze vrij geraakt?

Ze is op, borg vrijgekomen want ze beseften dat hij niet meer in het land was

-Wat was de borg?

Een persoon stelde zich borg voor haar, ik denk iemand van hun familie, broer van haar man

-Uw echtgenoot had hij één of ander beroep of werk?

Neen in ERT was hij enkel soldaat

-Wat deed uw schoonfamilie voor de kost?

Ze zijn landbouwers, was wel voor eigen gebruik

-Tot die periode was uw man nog in ERT geweest?

Neen

Uit de verklaringen van referentiepersoon blijkt ook dat zij in contact stond met haar man zowel toen zij nog in Eritrea was als tijdens haar vlucht naar België:

- Wist u waar hij was?

Ja

- Waren er contacten?

We hadden wel contact maar ik had geen gsm dus was moeilijk

-Hoe was dat contact dan?

Was niet veel contact hij belde zijn familie als ik iets wilde weten moet ik naar daar, vader had pas sinds 2016 een gsm

-Eind 3e maand begin 4e maand 2017 was u laatste keer thuis. Waar ging u vervolgens naartoe?

Naar Sudan

Uit haar verklaringen blijkt ook dat verzoekers echtgenote wenste om herenigd te worden met haar man en dat zij geprobeerd heeft om naar verzoeker te gaan. Verder blijkt ook uit de verklaringen van referentiepersoon dat verzoeker haar financieel ondersteunde:

**Wat is de reden dat u op dat moment besloot te vertrekken?*

Daarvoor was ik gearresteerd geweest ik was aangehouden toen ik op straat aan het verkopen was en ten tweede kon ik mijn man niet zien en hij kon niet terugkomen, dus nadat ik vrijgelaten was uit Adi Abeyto was ik gevlucht.

-Heeft u iets concreets besproken voor hem?

Ja we spreken elkaar wel maar hij kan niet veel zeggen en niet veel doen

-Van ene dag op andere gaat u naar Sudan, hoe kwam u bij idee om naar Sudan te gaan?

Ik had geen keuze iets anders te doen ik moest weg, er was ook zaak van mijn man die niet opgelost was

-Kan u me wat meer vertellen hoe u erbij kwam naar Sudan te gaan en waarom Sudan?

Dat was enige manier om makkelijk door te gaan en manier om mijn man te ontmoeten, we hadden elkaar 8 jaar niet gezien

Had u uw man daar dan gezien?

Enkel via internet niet in het echt

-Hoelang was u in Sudan?

1 jaar

-Van wat leefde u daar?

Mijn man stuurde me geld

De referentiepersoon heeft verklaard bij de DVZ bij het invullen van de vragenlijst dat ze religieus gehuwd is met WELDEAB GEBREKR Tekle, dat hij geboren is op 1 januari 1983 dat hij geboren is in Adi Gombolo, dat zijn etnische afkomst Tirgrinya is, dat hij orthodox is, dat ze religieus gehuwd zijn op 23 mei 2010, dat hun huwelijk werd afgesloten in Adim Neger.

De referentiepersoon heeft verklaard bij de DVZ tijdens haar asielaanvraag dat haar man is gevlucht naar Tel Aviv, dat hij tot op heden daar verblijft en dat zij en haar schoonfamilie omwille van het feit dat haar man gevlucht is van zijn legerdienst hierdoor problemen hebben gekend. Zij heeft ook verklaard dat haar echtgenoot haar financieel ondersteunde en haar reis naar België heeft betaald.

Uit het gehoorverslag, de DVZ vragenlijst en de verklaringen van verzoeker bij de Belgische ambassade blijkt met andere woorden erg duidelijk dat verzoeker en de referentiepersoon elkaar op een erg geloofwaardige wijze hebben leren kennen, dat zij gehuwd zijn op 23.05.2010, dat zij twee huwelijksfeesten hebben gehad, dat zij steeds contact onderhielden zowel toen de referentiepersoon nog Eritrea verbleef als tijdens haar vluchtroute naar België, dat zij tot op vandaag nog steeds contact hebben en dat verzoeker zijn echtgenote financieel ondersteunde tijdens haar vlucht naar België.

Verwerende partij maakt zich bovendien schuldig aan een uiterst selectieve lezing van het interview dat werd afgenomen van verzoeker door de ambassade. Uit zijn verklaringen blijkt overduidelijk dat hij gehuwd is met de referentiepersoon, hij kent haar geboorteplaats, ouders en zussen, hij is op de hoogte is waarom zij gevlucht, hij legt gelijklopende verklaringen af over hun huwelijksdag, hij kan het appartement van zijn echtgenote beschrijven, hij weet dat ze Nederlands studeert en dat ze dagelijks contact hebben met elkaar via de telefoon zelfs toen de referentiepersoon in Soedan en Turkije verbleef. Hieronder wordt een kopie toegevoegd van het gehoorverslag van verzoeker door de ambassade (stuk 8):

(...)

Verzoeker merkt op dat de referentiepersoon op geen enkel moment werd gehoord door verwerende partij om bovenstaande verklaringen van haar echtgenoot te bevestigen, of indien nodig verduidelijking te geven, hetgeen een schending uitmaakt van het hoorrecht.

Ondanks deze informatie meent verwerende partij evenwel dat het om een schijnhuwelijk gaat, i.e. een huwelijk dat op het moment dat het werd afgesloten, in mei 2010, er uitsluitend op gericht was een verblijfsvoordeel op te leveren voor verzoeker, op het Belgisch grondgebied.

Het bestaan van een huwelijk wordt niet betwist. Hoe kan er redelijkerwijze gesteld worden dat op een moment dat verzoeker noch zijn partner al buiten Eritrea geweest zijn het meer dan zeven jaar heeft geduurd eer de referentiepersoon zou vluchten uit Eritrea, het de enige of voornaamste bedoeling was van verzoeker om toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied.

De verwijzing naar het verblijfsvoordeel voor verzoeker lijkt evenmin pertinent, gezien noch hij, noch zijn echtgenote op het moment van de huwelijksluiting in 2010 een mogelijk verblijfsvoordeel voor ogen kon hebben, hetgeen de vereiste is om van een schijnhuwelijk te kunnen spreken in de zin van de Gezinsherenigingrichtlijn. Het zou bijzonder opmerkelijk zijn indien verzoeker en zijn echtgenote in 2010 zo vooruitziend zouden geweest zijn dat ze wisten dat de referentiepersoon 9 jaar later een verblijfsrecht op het grondgebied zou verkrijgen. Verzoeker en zijn echtgenote zijn gehuwd meer dan anderhalf jaar voordat verzoeker het land heeft verlaten en jaren voordat referentiepersoon het land verliet en erkend werd als vluchteling in België.

Verwerende partij toont nergens aan dat verzoeker en zijn echtgenote in 2010 in Eritrea een religieus huwelijk zijn aangegaan met het enkele doel om tien jaar later een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

2.1. Verwerende partij neemt de motivering van het parket over waarbij het parket stelt dat de huwelijksakte een certificaat van een kerkelijk huwelijk betreft, dat om officieel geldig te zijn in Eritrea het huwelijk steeds bij de burgerlijke stand geregistreerd moet worden. Dat de loutere kerkelijke huwelijksakte niet kan dienen al bewijs van een geldig huwelijk, het document niet gelegaliseerd is en de echtheid ervan onmogelijk gegarandeerd kan worden, dat het Visumdossier geen originele huwelijksakte bevat en verzoeker niet beschikt over een officieel identiteitsbewijs en niet kan worden vastgesteld of verzoeker wel degelijk de man is die als echtgenoot in de huwelijksakte vermeld staat.

2.1.1. Vooreerst neemt verwerende partij de motivering van het parket dat de Eritrese wetgeving zou bepalen dat het huwelijk steeds bij de burgerlijke stand geregistreerd moet worden om officieel geldig zijn, klakkeloos over. Deze motivering is dan ook manifest onjuist.

Verschillende studies waarbij onderzoek werd gedaan naar de Eritrese wetgeving en praktijk inzake het afsluiten van een huwelijk bevestigen allemaal dat er drie officiële manieren zijn van huwelijk: burgerlijk huwelijk, religieus huwelijk en een traditioneel huwelijk. Uit deze studies blijkt dat het niet registreren van het huwelijk niet leidt tot de ongeldigheid van het huwelijk. De objectieve landeninformatie stelt bovendien dat er geen onderscheid wordt gemaakt, noch een hiërarchie bestaat tussen de drie vormen van het afsluiten van huwelijk en een religieus huwelijk dezelfde rechtsgevolgen heeft als een burgerlijk huwelijk. Daarenboven indien men het huwelijk zou willen registeren dan nog is het quasi onmogelijk wegens het ontbreken van een adequate infrastructuur.

"Religious or customary marriages remain two of the three forms of marriages recognized by the NCCE. The policy behind the NCCE favors registering religious or customary marriages in a register of civil status. However the reality of the country is not ripe for strictly enforcing such a requirement. In recognition of this reality failure to register such marriages does not lead to invalidity. No distinction or hierarchy is implied between the three forms of marriage. Religious or customary marriages have the same effect as civil marriage even if they are not registered.,/s

In een uitgebreide studie van de Universiteit van Amsterdam werd onderzoek gevoerd naar de Nederlandse gezinsherenigingsprocedure tussen Eritrese ordanen. Het onderzoek stelt vast dat de praktijk van de Nederlandse asielinstanties om gezinshereniging te weigeren tussen Eritrese echtgenoten waarbij ze stelt dat een niet-geregistreerde religieuze huwelijksakte geen bewijs levert van een officieel geldig huwelijk en Eritrese onderdanen in staat zijn om officiële documenten op te vragen

aan de Eritrese overheid ernstige vragen doet reizen en enige kritiek opwerpt. De studie stelt vast dat de Eritrese wetgeving waarop de Nederlandse autoriteiten zich baseren slechts een theoretische weergave is van de Eritrese wetgeving, echter absoluut niet strookt met de realiteit in Eritrea en dus de informatie waarnaar men verwijst onbetrouwbaar is.

Verder moet worden benadrukt dat uit onderstaande informatie blijkt dat pas sinds 2015 de Eritrese wetgeving de registratie verplicht maakt. Hoewel de registratie verplicht wordt gesteld, wordt de registratie niet gelinkt aan de geldigheid van het huwelijk. Met andere woorden bepaalt de Eritrese wetgeving niet dat de niet- registratie van een huwelijk als een ongeldig huwelijk wordt beschouwd.

Los daarvan, is in casu deze wetgeving niet van toepassing op het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote. Zij zijn namelijk gehuwd in 2010, toen was er nog geen sprake van bovenvermelde wetgeving. Zoals zal blijken uit de objectieve landeninformatie is elk huwelijk aangegaan voor 2015 een officieel geldig huwelijk zelfs al werd het niet geregistreerd:

"3. Family Law and Registration in Eritrea

The IND bases its position that Eritreans are generally able to possess or obtain official identity documents and documents proving their family ties on information from the website of the Eritrean Ministry of Information²⁵, an EASO report on Eritrea of 2015²⁶ and a the country report of the Dutch Ministry of Foreign Affairs of 2015.²⁷ In February 2017 the Ministry of Foreign Affairs issued new country report on Eritrea.²⁸

According to these sources, Eritrea has an electronic population register that is kept up-to- date. From those registers, transcripts can be requested for different purposes (for individuals, families, etc.). Many inhabitants possess a residence card or an identity card, which they must show on many occasions. Irrespective of their domicile, every inhabitant of Eritrea can request extracts of the civil registers in Asmara. The 'Public Registration Office' in Asmara issues official documents about birth, marriage, divorce, residence, associations, marital state and the family. These documents are valid in all countries. It is also possible to obtain these documents from abroad. The Eritrean representations abroad can authorise a third person. With this authorisation, a third person can apply for the required documents at the authorities in Eritrea.

The IND holds that religious marriages are recognised as 'legally valid' marriages. but only if they have been recorded in the civil registers. Further, to obtain an ID card, the applicant could contact the embassy of Sudan.

In this section we will show that there are other sources which raise doubts about the validity of the IND's position. We will first discuss some relevant history of Eritrean family law. After that we will address the registration of religious and customary marriages and the possibility to obtain identity documents. For this purpose we will mainly refer to information from two experts: Günter Schröder (consultant and expert on the Horn of Africa²⁹) and Yohannes Amanuel (a former judge of Eritrea in civil and criminal law cases). Both experts spoke during an expert meeting on 7 March 2017.³⁰ Finally we will discuss the potential risks for family members or other third parties when they request official documents from the Eritrean authorities on behalf of an Eritrean sponsor residing in the Netherlands.

(...)

3.2 Registration of religious and customary marriages

According to Article 556 of the ErCC all types of marriage are equivalent. 34 Marriage produces the same legal effects, whatever the form according to which it has been A& celebrated. No distinction shall be made as to whether the marriage has been celebrated before a civil status officer or according to the forms prescribed by religion or custom.

Registration of marriages is obligatory, under Article 113 ErCC. However, according to Amanuel the validity of the marriage is not affected by non-registration. 3 5 Schröder points out that Article 2775 of the Final Provisions of the ErCC rules that legal situations created prior to the coming into force of the Civil Code in 2015 shall remain valid. Therefore at least all marriages contracted before May 2015 are valid marriages even if they are not registered. 36 According to Amanuel, there are three ways to prove marriage: registration by a civil status officer, possession of status (testimony by four witnesses that the ceremony took place) and act of notoriety by a court. 37

Both Amanuel and Schröder contend that policy behind the laws in Eritrea is to push for registering customary and religious marriages.³⁸ However, in reality registration is hard to enforce. Although the

ErCC has become law in May 2015, the necessary infrastructure for full registration coverage of all civil status events does not yet exist. 39 According to Schröder, the ErCC does not contain provisions how to deal with civil status events, which remained unregistered after May 2015 due to lack of capacities of the state.40 Thus, the situation existing prior to the coming into the force of the Civil Code in respect to registration of Civil Status events still exist. A majority of Civil Status events occurring after May 2015 are still not yet registered. The overwhelming majority of such events having occurred before May 2015 remain unregistered till today. If documentary proof of the occurrence of such events is needed, the only option is to contact one of the already existing Civil Status Registration Offices and ask for a post-fact document based on other documentary evidence or witness testimonies.41

Religious institutions also issue civil status documents. All Eritrean authorities recognise birth, baptism, and marriage certificates issued by recognised religious communities as legal proof of the civil status event recorded in them. For religious marriages it is not mandatory to have a civil marriage certificate issued.

The Ministry of Foreign Affairs country report on Eritrea

Compared to this information, the official Dutch country report on Eritrea from 2017 at first sight seems to draw - with regard to registration of civil status documents - a completely different picture. From the section on 'documents' a general image arises of an orderly organised country in which everything works as designed.42 Only once the country report refers to practical problems.43 It quotes a confidential source, stating that it is difficult for Eritreans to obtain an identity document on short notice, due to electric power interruption, limited opening hours and absence of the civil servants. Also in many other respects, the country report leans on 'confidential sources', for instance describing the procedure for obtaining a birth certificate44 and the non-recognition of religious marriage acts as identity document45. The information presented in the Country Report appears to have been derived from official documents and confidential sources on how things should go, but it gives no insight in what happens in reality. In that respect; the information given by Schröder and Amanuel seems to remain uncontested and can serve as complementary information.

However, the Dutch report also contains contradicting or at least confusing information. It states - on authority of EASO - that religious marriage acts are not recognised as official marriage acts, but are used as source- document in order to have a marriage document registered at the Civil Register.46 The purport of this passage is limited to the legal question to what extent a religious marriage act can be equated with a civil marriage act. However, it might wrongly be understood that religious marriages would not be valid as long as they are not registered in the Civil Register. This misunderstanding prominently figures in the legal discourse before the Dutch courts. In his presentation on 7 March, Amanuel criticized several judgments by Dutch Courts wrongly assuming that a religious or traditional marriage that is not registered must be considered invalid.47 Recently the district court of Amsterdam has ruled that the State Secretary of Security and Justice had given insufficient reasons why a religious marriage, which is not registered in the Kebabi register, is not va l id. 48

(...)

3.5. Conclusion

On the basis of the information of Schröder and Amanuel the IND's position that religious or customary marriages are only valid if they are registered and can thus be proved with official documents, may be questioned. Furthermore various sources referred to in the EASO report and the Dutch Ministry of Foreign Affairs country report of 2015 confirm that it is very difficult to obtain identity documents from the Eritrean authorities. 59 Finally several reports substantiate that it may be dangerous for family members and other third parties to request the Eritrean authorities to issue official documents on behalf of an Eritrean asylum status holder in the Netherlands. 60 The answer to the first research question of this expert opinion is thus that the rejection by the IND of the explanation of Eritrean sponsor for the lack of official documentation is not based on sufficient and reliable country of origin information. /As a result, the strict application of the concept of bewijsnood may make it very difficult or even impossible for Eritrean asylum status holders to reunite with their family members."

Werden verzoeker en referentiepersoon hierover gehoord dan hadden zij toelichting kunnen geven over de vorm van hun huwelijk en hadden zij bovenstaande informatie kunnen bevestigen. Verwerende partij schendt verzoekers hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij objectieve landeninformatie heeft geconsulteerd hetgeen een schending uitmaakt van haar zorgvuldigheid- en onderzoeksplicht.

2.1.2. Vervolgens stelt verwerende partij dat aangezien er een niet-gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd de authenticiteit van die akte niet kon worden nagegaan. Verwerende partij stelt ook dat de 'echtheid' van de huwelijksakte 'onmogelijk' kan gegarandeerd worden.

Deze motivering is niet draagkrachtig. De religieuze huwelijksakte is niet legaliseerbaar. Echter de niet-legalisatie doet niets af aan de inhoud ervan. De Gezinsherenigingsrichtlijn vermeldt nergens dat een officiële huwelijksakte die wordt voorgelegd als bewijs van de gezinsband gelegaliseerd moet zijn om 'echt' te kunnen worden bevonden.

Wat de kwaliteit van het certificaat ook is, het gaat om een religieus huwelijk dat gesloten werd en waar overtuigende en uitgebreide verklaringen over werden gelegd, samen met de andere factoren die aantonen dat verzoeker en zijn echtgenote gehuwd zijn.

2.1.3. Verwerende partij verwijst verder dat er geen originele huwelijksakte werd neergelegd tijdens de aanvraag, slechts een kopie waarvan de datum onleesbaar zou zijn. Verzoeker wenst op te merken dat de referentiepersoon niet werd gehoord of geïnterviewd in het kader van de procedure gezinshereniging van verzoeker.

Indien verwerende partij de moeite had gedaan om de referentiepersoon te horen dan had zij de originele huwelijksakte kunnen voorleggen waar duidelijk vermeld staat dat zij gehuwd zijn op 23 mei 2010 (stuk 3). De referentiepersoon is namelijk in het bezit de originele huwelijksakte. Verwerende partij heeft nagelaten de referentiepersoon te horen en heeft nagelaten om aan verzoeker te vragen of er een originele huwelijksakte bestond.

2.1.4. Tot slot stelt verwerende partij met betrekking tot de huwelijksakte dat verzoeker niet over een identiteitsdocument beschikt en niet kan worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk de man is die vermeld staat op de huwelijksakte.

Verzoeker heeft verklaard dat hij niet over een paspoort of ID beschikt. De referentiepersoon heeft verklaard tijdens haar asielaanvraag dat haar echtgenoot zijn paspoort heeft kwijtgespeeld toen hij Eritrea ontvluchtte, ze heeft ook verklaard dat hij in Israël verbleef. Tijdens dat interview werd gevraagd over welk statuut hij beschikt. De referentiepersoon verklaarde dat hij niet is erkend als vluchting, maar over een tijdelijk visum beschikt dat telkens verlengd moet worden, afgeleverd door de Israëlische overheid:

Op welke manier was hij vertrokken: legaal of illegaal?

Illegaal

-Welk statuut heeft hij in Israël?

Hij heeft niets enkel een visum van 3 maanden die je elke 3 maanden hernieuwt

-Waarom wordt dat visum gezet?

Ik denk dat het visum is om er te wonen en te werken

-Had uw man een paspoort waarin dat visum staat?

Neen het is gewoon een papier zoals deze = = VZ wijst naar A4 bladen op bureau

Verzoeker merkt op dat hij bij zijn aanvraag gezinshereniging een kopie van zijn visum heeft neergelegd bij de aanvraag (stuk 4). Dit document is een officieel document afgeleverd door de Israëlische overheid waarop duidelijk de identiteit van verzoeker kan worden waargenomen. Het is dus manifest onjuist te stellen dat niet kon worden vastgesteld of de man die vermeld staat op de huwelijksakte wel degelijk verzoeker is.

Het is algemene kennis dat het quasi onmogelijk is voor Eritreërs die in Eritrea verblijven om aan identiteitsdocumenten te geraken, laat staan dat het mogelijk zou zijn voor gevluchte Eritreërs. Objectieve landeninformatie toont aan dat het net héél gevaarlijk is voor Eritrese vluchtelingen om een identiteitsdocument aan te vragen:

"3.3 Identity documents

It follows from various sources referred to in the EASO report and the Dutch Ministry of Foreign Affairs country report of 2015, that it (currently) very difficult or even impossible to obtain identifying documents such as ID cards, passports or exit visas.⁴⁹ Corruption was extensive for government services involving issuance of identification and travel documents and individuals requesting exit visas or passports often had to pay bribes. This forced the majority of the Eritreans who wanted to leave the

country to do so clandestinely. 50 The Dutch mentions that since 2015 70.000 identity cards have been issued and that most Eritreans possess an identity card. 51

3.4 Risk of reprisals from the Eritrean authorities

The Dutch Ministry of Foreign Affairs country report on Eritrea of 2017 questions whether family members of persons, involved with activities undesirable to the regime, risk reprisals. It states that 'most foreign observers' think that the risk of reprisals for family members are hardly worth mentioning anymore. Who these foreign observers are, is not dear. In the footnote, the country report refers to 'confidential sources'.⁵²

The Dutch country report also refers to a report of the UN Committee on inquiry on human rights in Eritrea. According to this Committee these risks still exist. It considered that the punishment of third parties for alleged wrongs continues. With regard to the claims made by government officials that any punishment of third parties would be pursuant to legal proceedings on charges of aiding and abetting the alleged wrongdoer, the commission found no evidence to support this. On the contrary, all witnesses told the commission that there had been no judicial proceedings relating to their punishment. 53

According to the Committee reprisals of third parties 'are integral to the Government's efforts to maintain its authority in a manner contrary to international law'. This includes punishing family members of Eritreans who left the country. Punishments include arbitrary detention, enforced disappearance and murder. 54 A recent research report⁵⁵, requested by the Dutch government, shows that Eritreans in the Netherlands fear for repercussions for their family in Eritrea if they would act openly against the Eritrean government. This may also explain their hesitance to ask family members or other third parties to request official documents from the Eritrean authorities. This fear (realistic or not) is stimulated by the pressure exerted by the Eritrean Government Party on Eritreans in the Netherlands. The report shows that several organisations of Eritreans in the Netherlands are controlled by the Eritrean government party PFDJ”

Opnieuw heeft verwerende partij nagelaten de referentiepersoon te interviewen, noch haar asielrelaas door te nemen, noch enige landeninformatie te consulteren hetgeen een grove schending uitmaakt van het hoorrecht, zorgvuldigheidsbeginsel en onderzoeksplicht.

2.2.Ten tweede stelt het parket en bijgevolg ook verwerende partij aangezien de motivering van het parket wordt overgenomen dat het om een schijnhuwelijk gaat omdat het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote een gearrangeerd huwelijk betref.

Zoals reeds eerder uitgelegd is een gearrangeerd huwelijk geen schijnhuwelijk. Een gearrangeerd huwelijk zegt niets over de intenties van verzoeker en zijn echtgenote en er kan geenszins uit worden afgeleid dat zij louter een verblijfsrechtelijk voordeel beogen. Opnieuw werd geen objectieve landeninformatie geraadpleegd nochtans blijkt hieruit dat een gearrangeerde huwelijk de traditionele norm is in Eritrea:

“Generally, girls marry at an early age sometimes as young as fourteen. A large share of marriages in the rural areas are still arranged by the family groups concerned. As a result traditional marriage practices within different areas may vary from one ethnic group to another, for example, betrothal arrangement, wedding day ceremony, the practice of dowry, the family life and the regulations with respect to divorce and child custody are as an example of the difference.

“In most Eritrean ethnic groups except the Kunama, women do not choose their partners. ”*

“Some genuine marriages are sometimes incorrectly considered as marriages of convenience.

Arranged marriage In arranged marriages, both spouses fully and freely consent to the marriage, although somebody else (such as parents, a matchmaking agent, matrimonial site or a trusted third party) takes a leading role in the choice of partner. On the outward face of it, arranged marriages may resemble marriages of convenience (for example, where spouses have not met before the marriage or met only shortly). However, an arranged marriage is a genuine marriage if it is a result of free will and wish of the spouses to create together a durable family unit as a married couple and to lead an authentic marital life.” (Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014, https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf)

2.3. Ten derde kan uit de beschikbare landeninformatie dan ook meteen het leeftijdsverschil tussen verzoeker en zijn echtgenote weerlegd worden. Uit het feit dat verzoeker 9 jaar ouder is dan de referentiepersoon en zij 18 jaar op het moment van het huwelijk zou volgens verwerende partij aantonen dat het om een schijnhuwelijk gaat. Ook hier werd op geen enkel moment landeninformatie geraadpleegd. In Eritrea is het helemaal niet ongebruikelijk dat vrouwen op zeer jonge leeftijd huwen en jonger zijn dan hun echtgenoot, zoals in casu het geval is, integendeel:

"It is widely acknowledged in Eritrea that girls are married earlier than boys. The traditional view holds that the ideal age for marriage for a girl is between 12 and 18. In one study, the view was expressed that marrying girls at a young age was necessary to ensure their virginity before marriage and 3 protect "the woman from sin. " The ideal age for marriage for men is not correspondent with that of women. In the study mentioned above, many respondents claimed that men should wait until they are between at least 20 and 25, with some asserting that 25 be the minimum age, because of the many responsibilities a man assumes once he is married.

2.4. Ten vierde, verwijst verwerende partij naar het feit dat er weinig tot geen huwelijksleven zou zijn. Ze merkt op dat "ze gehuwd zijn op 23 mei 2010 en slechts 1 jaar hebben samengewoond, doch als meneer toen in legerdienst was en hij waarschijnlijk amper thuis was. Dat ze elkaar in november 2011 voor het laatst hebben gezien omdat verzoeker toen wegvluchtte uit Eritrea. Mevrouw in 2017 dan maar ook vertrok uit Eritrea ". Er zou volgens verwerende partij amper sprake zijn van enig huwelijksleven. Verder verwijst men naar 'andere dossiers' om te stellen dat het enige opzet van de procedure gezinshereniging erin bestaat om op een veilige manier naar Europa te komen.

Dat verzoeker en zijn echtgenote maar 1 jaar hebben samengewoond klopt niet. Zoals verwerende partij stelt heeft het huwelijk plaats gevonden in mei 2010 en is meneer in november 2011 gevlucht. Verzoeker en referentiepersoon hebben meer dan anderhalf jaar, welgeteld 1 jaar en 6 maanden samengewoond samen met verzoekers familie. Het getuigt opnieuw van een onzorgvuldige werkwijze van verwerende partij.

Dat verzoeker waarschijnlijk amper thuis is geweest toen hij nog in Eritrea was en zij weinig tot geen huwelijksleven hebben, is slechts een persoonlijke mening van verwerende partij en zegt niets over de intenties van het echtpaar. Op geen enkel moment werd verzoeker noch referentiepersoon hierover ondervraagd.

Opnieuw heeft verwerende partij de moeite niet genomen om het CGVS gehoor en de DVZ vragenlijst van de referentiepersoon als de verklaringen die verzoeker aflegde bij de ambassade door te nemen. Uit hun verklaringen blijkt dat zij al die jaren contact onderhielden en verzoeker zijn echtgenote financieel ondersteunde en er dus wel degelijk sprake is van een huwelijksleven.

Voorts, ziet verwerende partij over het hoofd dat het huwelijk van de referentiepersoon de kern uitmaakte van haar asielrelaas. Zij heeft bij het CGVS duidelijk verklaard welke problemen zij en haar schoonfamilie hebben gekend omdat haar echtgenoot, als soldaat, gevlucht is uit Eritrea en de referentiepersoon als echtgenote van verzoeker werd gearresteerd en ondervraagd.

Op basis van de verklaringen van verzoeker bij de ambassade (stuk 8) en de verklaringen van de referentiepersoon in het kader van haar asielrelaas (stuk 2) blijkt nét heel duidelijk dat zij gehuwd zijn en een huwelijksleven hebben.

Een motivering die zich toespitst op wat er in andere gezinsherenigingsdossiers 'zou' gebeurd zijn, is een motivering die faalt verzoekers visumaanvraag op individuele gronden en op grond van de gegevens eigen aan zijn individuele situatie te beoordelen. De motivering is naast niet-pertinent ook gewoon gebrekkig. Dat aanvragen gezinshereniging met een erkend vluchteling op dezelfde wijze verlopen, is nogal evident. Het gros van de personen dat uit Eritrea vlucht is jong en op huwbare leeftijd omdat ze die dienstplicht en alle mishandelingen die erbij horen willen ontvluchten. Dat is geen frivoool gegeven. Het is nogal evident dat de echtgenoot van een Eritrese vluchteling moet wachten tot zijn partner een verblijfsrecht heeft om een visumaanvraag in te dienen, dat is immers een wettelijke voorwaarde. Verwerende partij moet de beslissing individualiseren en verzoekende partij ziet niet in wat de relevantie is van wat er zou gebeuren in andere visumaanvragen van andere personen. Er werd voorbijgegaan aan het feit dat na gedwongen migratie uit vrees voor vervolging gezinshereniging de enige optie is om het huwelijksleven voort te zetten.

Het is aan verwerende partij om onpartijdig het geheel van de bewijselementen te beoordelen, en niet een deel van het bewijs te verwerpen, louter en alleen omdat er uit andere dossiers zou blijken dat het enige opzet van de procedure gezinshereniging erin bestaat om op een veilige manier naar België te kunnen komen.

2.5. Tot slot, wat de bewijzen van de relatie betreft, wordt er gesteld dat er conversatiegesprekken werden voorgelegd die dateren vanaf eind 2019 tot nu en deze onvoldoende zijn om aan te tonen dat betrokkenen gedurende al die jaren een lange afstandhuwelijk hebben onderhouden.

Verzoeker merkt op dat het manifest onjuist is dat de gesprekken ten vroegste dateren van eind mei 2019. De vroegste conversatiegesprekken dateren van augustus 2017. Het getuigt opnieuw dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze onderzoek heeft gevoerd.

Het valt ook op dat hoewel er in de bestreden beslissing naar verwezen wordt, het administratief dossier geen conversatiegesprekken bevat. Het is dan ook maar de vraag of verwerende partij de moeite heeft gedaan om deze gesprekken door te nemen.

Verder heeft maakt verwerende partij zich opnieuw schuldig aan uiterst selectieve lezing van de verklaringen van verzoeker bij de ambassade en heeft men het CGVS- gehoorverslag van de referentiepersoon niet eens doorgenomen. Indien verwerende partij een zorgvuldig onderzoek had gevoerd dan had ze gezien dat verzoeker en zijn echtgenote hebben verklaard dat zij dagelijks contact hebben met elkaar, zelfs toen de referentiepersoon in Soedan en Turkije verbleef. Zij hebben duidelijk verklaard dat zij al die jaren contact onderhielden en nog steeds contact onderhouden. Opnieuw werd de referentiepersoon niet gehoord de verklaringen van verzoeker die hij aflegde bij de ambassade te bevestigen hetgeen opnieuw een schending uitmaakt van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.

Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 van de richtlijn moeten de lidstaten voorts bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23)

Welke bewijzen van de relatie waren naast de huwelijksakte en huwelijksdocumenten nu voorhanden:

Verzoeker en zijn echtgenote zijn meer dan 10 jaar geleden gehuwd in Adim Neger te Eritrea. Ze zijn in het huwelijk getreden op 23 mei 2010. Zoals de gewoonte in Eritrea is het een gearrangeerd huwelijk. Volgens de traditionele normen waarmee verzoeker en zijn echtgenote zijn opgegroeid is het niet ongebruikelijk dat de vrouw jonger is dan haar echtgenoot. Nadien hebben ze 1 jaar en acht maanden samengewoond.

Ook ten tijde van haar asielinterview verklaarde verzoekers echtgenote reeds gehuwd te zijn met verzoeker.

Verzoeker en zijn echtgenote spreken dezelfde taal.

Verzoeker vertelde op de ambassade dat ze een ceremonie hebben gehad met ongeveer 20 personen en nadien een huwelijksfeest met ongeveer 50 personen. De referentiepersoon verklaarde ook dat er twee feesten waren, eerst in Adim Neger het geboortedorp van de referentiepersoon en nadien in Adi Gombolo het geboortedorp van verzoeker.

Verzoeker en de referentiepersoon hebben 1 jaar en 6 maanden samengewoond bij de familie van verzoeker.

Verzoeker is in november 2011 gevlucht uit Eritrea. De referentiepersoon wist dat haar echtgenoot in Tel Aviv verbleef. Ze weet dat hij niet erkend is als vluchteling, maar een soort tijdelijk visum heeft dat verzoeker om de 2 à 3 maanden moet vernieuwen in Israël.

De referentiepersoon weet waarom haar man gevlucht is. Ze hebben steeds contact onderhouden zowel toen de referentiepersoon nog in Eritrea was, als gedurende haar reisweg naar België. Heden onderhouden ze nog steeds contact. Ze communiceren via Messenger.

Verzoeker heeft zijn echtgenote financieel ondersteund tijdens haar reisweg naar België.

Verzoeker heeft ook conversatiegesprekken die dateren vanaf 2017 tot nu tussen hem en zijn echtgenote voorgelegd.

Verwerende partij heeft geen interview gehouden met de referentiepersoon om na te gaan of zij de informatie die verzoeker heeft bezorgd aan de ambassade kon bevestigen, of om eventuele onduidelijkheden uit te klaren, noch heeft zij de verklaringen van de referentiepersoon tijdens haar asielaanvraag erop nagelezen om hun verklaringen te vergelijken.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). De referentiepersoon heeft bijgevolg het recht om gehoord te worden.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

De referentiepersoon had moeten gehoord worden, net als verzoeker, en beiden hadden de mogelijkheid moeten krijgen om een antwoord te bieden op de aantijgingen van verwerende partij en de misvattingen die er heersen bij verwerende partij over de aard van hun relatie.

Verwerende partij is er toe gehouden alle relevante elementen te betrekken in haar onderzoek en zorgvuldig onderzoek te doen aangaande alle relevante elementen. Verwerende partij is ertoe gehouden de beslissing te individualiseren en te betrekken op alle relevante elementen van het dossier.

3. Verwerende partij houdt geen rekening met de situatie, repressie en vervolging in Eritrea en de moeilijke administratie, humanitaire en veiligheidssituatie waarin verzoeker en zijn echtgenote zich bevonden. De bestreden beslissing stelt "In november vluchtte meneer weg uit Eritrea Mevrouw verok in 2017 dan ook maar uit Eritrea".

Elke man van verzoekers leeftijd en vrouw zoals referentiepersoon vrezden een gedwongen legerdienst in Eritrea, en riskeert het slachtoffer te worden van buitensporige gerechtelijke vervolging omwille van illegale grensoverschrijding.

Objectieve landeninformatie toont de mensonwaardige omstandigheden aan waarin men deze militaire dienstplicht van onbepaalde duur dient te vervullen. Deze informatie is algemeen gekend maar bovenal dient dit zelfs niet aangetoond te worden gezien de referentiepersoon erkend werd door het CGVS en gezien de DVZ indien ze vragen heeft dit maar te vragen heeft aan verzoeker en zijn echtgenote.

Het EASO rapport van september 2019 over Eritrea beschrijft de behandeling van dienstplichtigen in de militaire dienst als volgt:

"The situation of conscripts in the military component of national service is much harder than in the civilian component. To some extent; this is due to the circumstance that military commanders have almost unlimited power over their subordinates. There are no known regulations or guidelines that define the powers of the commanders, the treatment of subordinates or measures against the abuse of

power.²³⁶ According to one source, an internal directive of 2005 delegated the power for punishments in military service from military courts to the commanders. ²³⁷

Problematic circumstances in military service are described below.

- Punishment for lack of discipline - including inability to learn skills correctly - is often harsh and arbitrary, being imposed by military commanders. Conscripts are reported to be beaten or tied UP for hours or da vs. ²³⁸
- Most military units have own prisons, in which conditions are reportedly precarious. Some prisons are located underground or in shipping containers. They are often overcrowded, with tenuous hygienic; medical and nutrition conditions.²³⁹
- Work assignments are hard: 72-hour work weeks are reported.²⁴⁰ Also military exercises are reported to be overly demanding.²⁴¹
- Leaves are unregulated: they are prolonged, shortened or denied at the will of commanders.²⁴²
- Many female conscripts are subjected to sexual abuse (see Chapter 2.6.3.).
- The duration is not limited, and conscripts do not know their release date. Duty times of 10 or 20 years are common (see Chapter 2.4.).

These circumstances are credibly documented. ²⁴³ Although few updated information is available on the subject, there are no indications that the situation has changed significantly. Neither are there indications to what extent and how systematically such hardship occurs. Circumstances in military service depend heavily on the commander. While the documented treatment by some commanders presumably happens, normal (i.e. non-abusive) treatment is usually not reported. Hence, even a rough estimation of the share of conscripts who are subjected to the mentioned abuses would be pretentious.²⁴⁴"

"The use of and indefinite military conscription, amounting to forced labour, continued despite an agreement to end the protracted border dispute with Ethiopia, a dispute the government had used to justify prolonged national military service. Thousands were prevented from travelling abroad without government permission, or due to repeated border closures. Eritreans fleeing the country were subjected to serious human rights violations in transit. Arbitrary detention and enforced disappearances continued. Security forces restricted the right to freedom of expression inside the country, and government supporters attacked and threatened human rights defenders in the diaspora.

Thousands of Eritreans continued to flee the country primarily to avoid the imposition of an indefinite military national service programme, and the general human rights situation and sought asylum in other countries. They faced serious human rights abuses while in transit; many were subjected to detention, abduction, sexual abuse, torture and other ill-treatment in transit countries on their way to Europe, particularly in Libya. In Addition to Eritrean asylum seekers, 1300 Somali refugees in Eritrea crossed the border to Ethiopia after the Eritrean government closed the Umkulu refugee camp." (Amnesty International, Eritrea 2019 <https://www.amnestv.org/en/countries/africa/eritrea/reDort-eritrea/>)

Verder wordt in het EASO rapport de behandeling beschreven van personen die illegaal de grens oversteken:

"Pursuant to Proclamation 24/1992 (Article 29(2)), attempts to cross the border illegally or to help others to do so are punishable by a term of imprisonment of UP to five years or a fine of UP to 10 000 Birr³⁹⁰ (ca. EUR 600) or both.³⁹¹ The provisions of the National Service Proclamation and of the penal code cited in Chapter 2.7. also apply to people who leave the country after deserting or evading the draft. According to Article 37(3) of the National Service Proclamation, records are kept of persons liable to serve in national service ('any citizen [...] knowing that he has the duty of serving in the National Service') who flee the country. If they do not return before their 40th birthday and complete their compulsory service, they may be imprisoned for five years up until their 50th birthday. They also lose the right to work and to own land. In this field, the law does not distinguish between legal and illegal exits. ³⁹²

De facto, the treatment of persons apprehended when crossing the border is arbitrary and depends on numerous factors, such as:

- the unit or the responsible commander making the arrest;

- the place of the arrest;
- the national service status (deserter, draft evader, exempted/completed, too young);
- for deserters: the unit they belong to;
- the time of the year (i.e. harsher treatment when national holidays are approaching). 393

The arrested person is usually held for some time in a cell at the border area and afterwards brought to prisons such as Barentu, Hashferay (for Gash-Barka), Adi Abeito, or Edaga (for Dehub; see map in Chapter 2.3.2.). There, military and security officers investigate whether the person is a civilian or not. Torture such as beating or tying detainees up in painful positions is common during this investigation. The follow-up depends on their national service status.³⁹⁴ The following categorisation is based on the SEM's assessment of the available information and on statements by the sources mentioned in the footnotes

- Deserters and draft evaders are treated as described in Chapter 2.7. Due to their attempt to cross the border, the punishment may be more severe. In Assab, according to one source, deserters and draft evaders who are arrested while trying to leave the country illegally are detained for five years, while the commanders of other fronts are more lenient. 395
- For deserters from the civilian national service, the ministry for which they are working decides on the treatment. Usually, they spend some time in prison, after which they are either sent to a military unit or, in some cases, returned to their previous assignment.³⁹⁶
- Persons in national service age who have never been summoned or drafted are treated the same as draft evaders, i.e. imprisoned and conscripted afterwards.³⁹⁷ According to one source, illegal exit at this age is considered as absconding from service duty. 398 Referring to a prison in Zoba Dehub, one source relates that women above 18 years have been released upon payment of a fee. 399
- Minors are usually not brought to these prisons for investigation, but rather detained for a couple of weeks in a place close to the border and incidentally beaten or tied up, particularly boys. For their release, family members have to prove that they are not yet 18 years old and in some cases have to sign a guarantee that they will remain in the country or pay a fee. 400 There are recent reports of minors who - after spending time in prison - were brought to military training centres⁴⁰¹; or to a prison-like boarding school in Nakfa for re-education. At this school, the teachers are national service teachers who had equally been arrested while trying to leave illegally. 402
- No recent information is available on the treatment of persons who had completed their national service duty or had been exempted from it, presumably since many of them were able to leave legally.⁴⁰³

Contrary to the SEM's findings, the Norwegian COI unit Land info holds that it is not possible to categorise arrested persons in groups with higher or lower probability for short- or long-term imprisonment.⁴⁰⁴

The information presented above primarily refers to the situation prior to the peace declaration with Ethiopia. Information on the treatment of persons crossing illegally after the closure of the border in December 2018/April 2019 is scarce, mainly due to the fact that the border guards are reluctant to interfere when people are crossing illegally, hence cases of arrest have become rare (see Chapter 3.3.2.).⁴⁰⁵ The former policy theoretically remains in place, though, and some border guards continue to follow it. According to anecdotal information by some sources, persons caught in the border areas are now often simply sent back to their places of origin.⁴⁰⁶ There have also been reports of persons detained, in which cases the treatment was similar as before peace with Ethiopia, including torture.⁴⁰⁷

The shoot-to-kill order on persons attempting to leave the country illegally, which had been introduced in 2004, has been applied inconsistently and rather rarely for a couple of years.⁴⁰⁸ Sporadic incidents of shootings on persons at the border continue to be reported, even after the peace declaration with Ethiopia.⁴⁰⁹ In these latest cases, it was not clear whether the persons concerned had just accidentally walked into a military area, or if the border guards had shot at them for attempting to cross. 410 There are reports of persons who have been taken back by Eritrean security forces after having crossed into Ethiopia (see Chapter 4.2.).⁴¹¹

For the treatment of family members of persons arrested at the attempt of border crossing, see Chapter 2.7.1 "

Human Rights Watch bevestigd deze informatie:

"Most men and unmarried women are forced into open-ended service for the government despite a government decree limiting service to 18 months. After military training, some conscripts are assigned to military duties, but according to the government, over 80 percent are assigned jobs in the civil service or at government agricultural or construction projects. Some conscripts have been forced to work on projects developing infrastructure for foreign mining companies.

Conscripts are subject to inhuman and degrading punishment including torture, without recourse. Although the government has increased gross pay for certain national service conscripts since 2015, deductions and currency controls make conscript salaries inadequate to meet living costs, much less support a family. Conscientious objection is not recognized and punished. The procedures resulting in discharge from national service are incoherent and opaque.

Legally, conscription begins at 18, but children are among those caught during roundups ("giffas") in urban areas and sent directly into military service. "

Het 'Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit' bevestigt uitgebreid het risico dat verzoeker loopt op een mensonwaardige behandeling tijdens de verplichte dienstplicht (United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit, 25 October 2016, Version 4.0e, <http://www.refworld.org/docid/5852c5c44.htm>).

Daarnaast loopt verzoeker het risico op langdurige detentie in onmenselijke omstandigheden omwille van desertie en illegale grensovergang, wat verklaart waarom Eritrese gezinsherenigers 'blijven hangen' rond de ambassade in plaats van terug te keren naar Eritrea:

"From prison, deserters are sent back to their units, while draft evaders usually first undergo military training. 276 Once deserters are back to their military unit, commanders decide arbitrarily on the followup. This may be additional prison time in the unit's prison, potentially including torture, or reintegration into the unit. In some units, committees are in place to decide on the punishment. 277 Reports on the treatment of deserters from civilian national service are scarce. Some sources also indicate that after their time in prison, they are usually transferred to a military unit. Some are also returned to their previous working place. 278 2.7.1. Treatment of family members Family members of deserters or draft evaders are sometimes imprisoned for a couple of weeks or months in order to put pressure on the searched persons to report back to the unit. This applies as long as the searched person is believed to be still inside Eritrea. Once the person has left the country, the relatives are usually released. 279" (EASO, EASO Country of Origin Information Report - Eritrea: Nationalservice, exit, and https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/2019_EASO_COI_Eritrea_National_service_exit_and_return.pdf)

"The right of people to leave the country was restricted. The authorities continued to prohibit those aged between five and 50 years from travelling abroad and anyone attempting to leave through borders was subject to arbitrary detention." (Amnesty International, Amnesty International Report 2016/17 - Eritrea, 22 February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58b034003f.html>)

The EASO Eritrea Country Focus report of May 2015 ('the May 2015 EASO Report'), citing Proclamation 24/1992, an interview with Representatives of the Department for Immigration and Nationality by the Swiss Federal Office for Migration during a 2013 technical mission and a response by the Research Directorate of the Canadian Immigration and Refugee Board (IRB) stated: 'According to Proclamation 24/1992, a valid passport, an exit visa and an international health certificate are required in order to leave Eritrea legally. The EASO report citing the same Proclamation stated: 'Violations of the exit rules laid down in Proclamation 24/1992 or attempts to cross the border illegally or to help others to do so are — according to the law — punishable by prison sentences of UP to five years and/or fines of upto 10,000 birr'. 197 16.1.2

The UN Report of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea, published 4 June 2015 ('the UNCOI report 1'): 'Proclamation No. 82/1995 regulating national service prohibits Eritrean citizens of military age to go abroad unless they can prove that they have fulfilled their national service duty or that they are permanently exempted. They might also show their registration card and leave a bond of 60,000 Nakfa [c. £3,600/198] as security that they will return to Eritrea to perform their national service when they will be called for conscription. However, the system that was supposed to deliver registration cards to citizens ahead of their national service has never been put in place. Proclamation No. 82/1995 also obliges applicants for a visa to identify another person as "guarantor". The "guarantor" commits to

pay a specified amount should the visa holder not come back to the country.' (United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit , 25 October 2016, Version 4.0e, <http://www.refworld.org/docid/5852c5c44.html>)

Het objectieve risico op vervolging dat verzoeker bij een terugkeer naar Eritrea loopt, blijkt uit een rapport van Human Rights Watch (Human Rights Watch, World Report 2017 - Eritrea, 12 January 2017, <http://www.refworld.org/docid/587b5848a.html>) :

"A Swiss immigration fact-finding mission to Asmara, Eritrea's capital, in March, however, concluded "proof of improved human rights conditions is still missing" and that involuntary returnees could count on imprisonment and perhaps torture. In October, an appellate tribunal in the United Kingdom held that Eritreans of draft age who left the country illegally and are involuntary returned to Eritrea "face a real risk of persecution, serious harm or ill-treatment"; these abuses, the decision said, violate the European Convention on Human Rights. The UK Home Office amended its immigration policy to conform to the tribunal's holding.

In May, Sudan expelled over 400 Eritrean refugees and asylum seekers to Eritrea. Most were promptly incarcerated according to Col witnesses. "

De situatie wordt door de US Department of State als volgt samengevat:

"Eritrea is a highly centralized, authoritarian regime under the control of President Isaias Afwerki. The People's Front for Democracy and Justice (PFDJ), headed by the president; is the sole political party. There have been no national-level elections since an independence referendum in 1993.

Police are responsible for maintaining internal security, and the armed forces are responsible for external security, but the government sometimes used the armed forces, reserves, demobilized soldiers, or civilian militia to meet domestic as well as external security requirements. Agents of the national security service, which reports to the Office of the President, are responsible for detaining persons suspected of threatening national security. The armed forces have authority to arrest and detain civilians. Civilian authorities maintained effective control over most security forces.

Significant human rights issues included: forced disappearance, torture, and arbitrary detention, the preceding three actions all committed by the government: harsh and life-threatening prison and detention center conditions: political prisoners: arbitrary or unlawful interference with privacy: serious problems with the independence of the judiciary: the worst forms of restrictions on free expression and the press, including censorship and the existence of criminal libel laws: substantial interference with the rights of peaceful assembly and freedom of association: severe restrictions on religious freedom: widespread restrictions on freedom of movement: restrictions on political participation: trafficking in persons: criminalization of consensual same-sex sexual conduct: and forced labor, including forced participation in the country's national service program, routinely for periods beyond the 18-month legal obligation.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met wat het EHRM omschrijft in Tanda Muzinga als "les évènements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié"(...) », wel integendeel.

Volgens het EHRM moet er bij een gezinshereniging met een vluchteling, rekening gehouden worden met «andere bewijselementen» die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79; EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §59). Het EHRM verwijst in deze arresten ook naar zijn rechtspraak inzake het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, TandaMuzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47)

Verwerende partij schendt het recht op gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenoot.

Zoals hierboven reeds uiteengezet dienen de aanvragen gezinshereniging van personen die internationale bescherming genieten beoordeeld te worden met flexibiliteit en begrip voor de bijzonder precaire situatie waarin de aanvragers zich bevinden.

Verwerende partij heeft dit miskend op een wijze die verzoeker enkel in de meest duidelijke bewoordingen kan veroordelen. De beslissing staat bol van onzinnige, kwalijke veralgemeningen die het internationaal recht, de menselijke waardigheid en het recht om als individu in oogmerk genomen te worden en niet als lid van een groep op basis van nationaliteit, miskennen.

Enkel verzoeker werd aan een interview onderworpen op de Belgische ambassade te Tel Aviv, maar verwerende partij vond het blijkbaar niet nodig de inhoud van die verklaringen te toetsen bij de referentiepersoon die niet gehoord werd.

Het is volstrekt onduidelijk waarom verwerende partij deze informatie niet heeft betrokken in haar beslissingname en niet in overweging genomen heeft. Niet alleen maakt dit een flagrante schending van de motiveringsplicht uit, maar handelt verwerende partij ook ronduit onzorgvuldig door de referentiepersoon niet te horen en haar verklaringen die ze destijds tijdens haar asielaanvraag heeft afgelegd niet door te nemen.

Verwerende partij had zorgvuldig onderzoek moeten doen aangaande alle elementen van het administratief dossier waarvan zij kennis had, zoals de verklaringen tijdens de asielprocedure over het huwelijk die stroken met de verklaringen van verzoeker bij de Belgische ambassade. Verwerende partij had rekening moeten houden met alle moeite die de referentiepersoon gedaan heeft om terug in contact te komen met haar echtgenote, de conversatiegesprekken en rekening moeten houden met de financiële ondersteuning. Vernietiging vanwege een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de bepalingen van artikel 11, §1, tweede lid en 12bis Vw. van de dringt zich op (RW, 30 juni 2016, nr. 170.949).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur waarbij men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verwerende partij schendt het redelijkheidsbeginsel.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen, ingediend als antwoord op het verzoekschrift in de zaak RvV 254407, als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

“(…) De verwerende partij behandelt het tweede en derde middel tezamen en heeft de eer te antwoorden dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt gevraagd om na te gaan of het bestuur terecht heeft geoordeeld dat er sprake is van een schijnhuwelijk, zoals bedoeld in het artikel 146bis van het BW, bij de beoordeling van de visumaanvraag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft echter geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

In casu heeft het bestuur beslist om de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar haar oordeel om een schijnhuwelijk gaat. Indien beslist wordt om een huwelijk niet als rechtsgeldig te aanvaarden in België, ontstaat er een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N).

Het middel dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur een huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). 6

Verzoeker wijst er ook terecht op dat het de rechtbank van eerste aanleg is die bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt dan ook geenszins aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het huwelijk van verzoeker in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Zijn, betoog, dat het rechtsmiddel bij de burgerlijke rechtbank geen effectief rechtsmiddel zou zijn, is ook geenszins gericht tegen de thans bestreden beslissing, waardoor die kritiek onontvankelijk is. Ook waar hij meent dat de vordering die hij thans inleedt niet effectief is, richt hij geen kritiek tegen de bestreden beslissing en is die evenmin ontvankelijk.

Het middel is, in de mate het erop is gericht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een standpunt te laten innemen omtrent een burgerlijk recht en in de mate dat het gericht is tegen de procedure op zich, niet ontvankelijk.

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins geschonden indien de verwerende partij een visum type D (gezinshereniging) weigert toe te kennen op basis van de vaststelling dat het huwelijk waarnaar de aanvrager van dit visum verwijst om zijn aanverwantschapsband met een in België verblijvende vreemdeling aan te tonen niet wordt erkend in België.

Het feit op zich dat de verwerende partij, op basis van het besluit dat een huwelijk niet rechtsgeldig is in België – een besluit waarvan niet blijkt dat het werd aangevochten bij het bevoegde rechtscollege –, weigert om een visum gezinshereniging toe te staan is niet kennelijk onredelijk of incorrect en laat niet toe te oordelen dat de door verzoeker opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In casu blijkt dat de verwerende partij een eigen onderzoek heeft gedaan waarna zij ook het advies van het parket heeft ingewonnen. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, ging de verwerende partij dan ook zelf over tot een aantal vaststellingen, waarna het advies werd ingewonnen van het Parket, wat ook werd vermeld in de bestreden beslissing en mee deel uit maakt van de inhoud ervan. Verzoeker toont niet aan dat die werkwijze kennelijk onredelijk zou zijn. 7

Verzoeker is het in essentie oneens met de bevindingen van de verwerende partij zoals weergegeven in de bestreden beslissing die luidt als volgt:

(...)

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen kan uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Indien de overheid van oordeel is dat het gaat om een schijnhuwelijk, is er geen sprake van een effectief beleefd gezinsleven, en vindt artikel 8 EVRM bovendien geen toepassing. Voormelde hogere rechtsnorm kan dan ook niet geschonden zijn.

De middelen zijn deels onontvankelijk, minstens niet ernstig.”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder

meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Zoals de verzoekende partij aangeeft in haar verzoekschrift, weigert de verwerende partij het huwelijk te erkennen, hierbij verwijzend naar artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek, zodat zij geen gezinshereniging kan verkrijgen op grond van dit huwelijk.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij verkeerdelijk toepassing maakt van artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek is zoals de verzoekende partij aanstipt, enkel van toepassing indien 1 van de echtgenoten de Belgische nationaliteit heeft. Dit is *in casu* niet het geval aangezien het om een huwelijk gaat tussen 2 Eritrese onderdanen.

In dergelijk geval dient gekeken te worden naar het buitenlands recht, in dit geval het Eritrese recht.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar ze stelt dat er *in casu* toepassing diende te worden gemaakt van de gezinsherenigingsrichtlijn en de omzetting hiervan naar nationaal recht. Ook de gezinsherenigingsrichtlijn voorziet een mogelijkheid om controles uit te voeren op schijnhuwelijken. Evenwel dient in dergelijk geval rekening te worden gehouden met de interpretatie van het begrip schijnhuwelijk zoals uiteengezet door het Hof van Justitie.

De verwerende partij kon *in casu* geen toepassing maken van artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek om de gezinshereniging te weigeren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De afstand van het geding wordt vastgesteld in het beroep met nummer RvV X

Artikel 2.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 oktober 2020 tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU